

baretta

NUMMER 10 • DECEMBER 2020

magazine

**TOMMY KIHMBERG / SOFIA WESTLUND ENGLUND / FAKES
JIMMY ÖSTLUND / FENDER / MOODBAGS / BEAS KÖK**

Det är kanske lätt att bli lite gnällig när tiderna är som de är med Corona och all skit, så det slutar här.

Människan brukar vara rätt bra på att anpassa sig när problem dyker upp. Så istället för att grota ned sig gäller det att utnyttja den extra egentiden man får till något positivt. Kanske ta tag i rummet man tänkt tapetsera om, rensa i förråden eller något annat som gärna glöms bort när det finns roligare saker att göra.

För egen del kan jag inte påstå att det blivit särskilt mycket rensande i förråd eller nya tapeter på väggarna hemma, men några saker har blivit gjorda i alla fall. Musikkurset som jag hade tänkt färdigställa omgående när jag flyttade in för två år sedan är äntligen klart, i stort sett. Några detaljer finns kvar att fixa.

Däremot har jag äntligen tagit mig tid att verkligen gå igenom fotoböckerna jag köpt genom åren. Ofta har det blivit en snabb titt i boken när jag köpt den, sedan har den bara stått i bokhyllan i väntan på en närmare titt. Nu har jag bekantat mig med merparten av mina fotoböcker. Jag är inte klar än utan har några godbitar kvar inför decembers mörka kvällar.

Skivsamlingen är också något som på allvar getts tid senaste månaderna. Merparten av skivorna har jag lyssnat mycket på genom åren, men det finns också en del skivor jag inte hunnit lyssna på efter att jag köpt dem, de är fortfarande väl förpackade i sin plast, men det håller det också på att bli ändring på. Längre bak i Baretta tipsar jag om några skivor som jag snart ska ta tag i på allvar, dessutom finns det en handfull recensioner på några fantastiskt bra album, och några inte fullt så bra.

I övrigt går det att läsa om före detta räddningsbefäl Tommy Kihlberg, Sofia Westlund Englund som firar 25 år som egenföretagare 2021 samt Jimmy Östlund och Fenders historia och mycket mer.

Tony Berg
Redaktör

Omslagsbild: Tommy Kihlberg, före detta räddningsbefäl i Åmål.

Foto: Tony Berg

Ansvarig utgivare

Maria Olsen
maria.olsen4@gmail.com

Webbansvarig

Maria Olsen

Redaktör

Terje Olsen
grappa59@gmail.com

Layout & Redaktör

Tony Berg
tony@tonyberg.com

Hemsida

barettamagazine.com

Instagram

barettamagazine

Maria Olsen

Har fotografi som hobby. Arbetar med hemsidor och sociala medier i den kommunala sektorn och gillar det. På fritiden används kameran flitigt. Har varit medarbetare i två böcker, varav den ena fick Åmåls kommuns kulturpris. Hon har även placerat sig på en andraplats i Kamera- och bilds fototävling. Gick en högskoleutbildning våren 2019 i källkritik bland viraler, alternativa fakta och fejkade nyheter. Nästa projekt? Förutom denna tidning och en fotografkurs på Mittuniversitetet även att slutföra arbetet med sin egna bok!
Instagram: **mariasklick**

Terje Olsen

Intresset för foto har alltid funnits men fram till 2006 blev det mest party/naturbilder. Första systemkameran köptes på Cypern 1979 där han gjorde FN-tjänst, men det var när den första digitala kameran köptes som intresset tog fart. Är medlem i Tilt Photogroup, en grupp på nio personer. Hans största projekt så här långt var när han dokumenterade nedläggningen av Volvo Bussar i Säffle. Delaktig i två utgivna fotoböcker.
Instagram: **grappa59**

Tony Berg

Arbetade som skribent och fotograf åren 1990-2014. Arbetar sedan 2014 på Åmåls Grafiska och har genom åren hunnit med att ge ut fem böcker och medverka i ytterligare en handfull. Är grundare av Åmåls Fotofest och är även media- och bokningsansvarig på Åmåls Bluesfest. Tony har även haft ett flertal fotoutställningar och var under ett antal år med på Blues at Sea och ställde ut bluesbilder. Tony arbetar för närvarande med tre olika bokprojekt.
Instagram: **tonyberg64**

04

22

36

42

52

74

004 Tommy minns åren i räddningstjänsten

Tommy Kihlberg tillbringade nästan 45 år i räddningstjänsten i Åmål. Han berättar om de största bränderna under sina år.

022 Sofia Westlund Englund siktar mot nya mål

För 25 år sedan tog hon studenten och startade sitt företag DansCenter Sofia Westlund, nu har hon satt sig i skolbänken igen

036 Fakes – elektronisk musik för hela slanten

Duon Jürgen Picha och Gert Nilsson jobbade ihop under några år och skapade totalt tre album fyllda med elektronisk musik

042 Återvunnet material och bilder blir väskor

Under namnet Moodbags har Anna Lövgren och Sara Aldén ett projekt där de skapar väskor som fått mycket uppmärksamhet

052 Fender – från kvartersbutik till världsledande

1938 startade Leo Fender sin elektronikbutik i Kalifornien, idag är företaget världens största tillverkare av elgitarrer

074 Jimmy är en av många Fenderälskare

För Jimmy Östlund har Fender varit förstavalet under en lång rad av år, han spelar lika gärna på Stratocaster som på Telecaster

088 Sagolika kvinnor i 2021 års kalender

Caroline Roosmark har porträtterat 14 starka kvinnor med det genomgående temat historiska händelser, sagor, myter och roller.

090 Dalsland ur fågelperspektiv

Terje Olsen har varit vid Köpmannebro och Bloms norr om Mellerud med sin drönare och tagit några fantastiska bilder

094 BeAs Kök tillreder denna gång Callaloo

Ibland kan det vara svårt att få tag på råvaror till rätten du laga, då anpassar du rätten till vad du kan få tag i och gör den till din egen

098 Fyrtal i boktips inför mörka december

Vi tipsar om boken om Agent X9, Maträtternas historia, fotoboken DansCenter Sofia Westlund samt Inside information

102 Sweden Rock presenterar artisterna för 2021

Sweden Rock har presenterat merparten av de artister som kommer att spela på festivalen 2021, med Guns N' Roses i topp

106 Nytt på vinyl, fyra sidor med recensioner

The Dirty Knobs, Bruce Springsteen, AC/DC, Ziggy Marley, Songhoy Blues och Anthony Gomes med flera recenser

110 Bilder ur musikarkivet

Bland artisterna i detta nummer finns Boogie Trap, Rocknullers, Misty Mountain och Roxbury med flera, allt i nostalgins tecken

115 På skivtallriken med Sara och Klas

Sara Gustafsson och Klas Kihlberg berättar om vad de lyssnar på just nu samt vilket som är deras absoluta favoritalbum

118 Bilder ur sportarkivet

I detta nummer blir det lite motorsportbilder, Kenneth Andersson, fotbollsderby mellan Grane och Tösse samt lite ridsport

TOMMY KIHMBERG

Efter nästan 45 år inom räddningstjänsten lade han hjälmen på hyllan för knappt två år sedan. Nu njuter han av att vara pensionär och minns tillbaka på tiden inom räddningstjänsten med stor värme.

Räddningstjänsten i Åmål har haft några riktigt stora bränder de senaste 30 åren. En av dem var branden i ett tomt gammalt bostadshus i korsningen Torggatan Bergslagsgatan där Systembolaget finns idag. Huset brann ned till grunden men brandmännen lyckades rädda det intilliggande hyreshuset. Branden utvecklade sådan värme att blåljus och andra detaljer på brandbilen som stod närmast smälte. **Foto: Tony Berg**

För knappt två år sedan gjorde Tommy Kihlberg sin sista arbetsdag på räddningstjänsten i Åmål. Därmed tog en 45 år lång bana som brandman slut. Han började som deltidsman och avancerade genom åren upp till befäl och ställföreträdande räddningschef.

– Jag tog egentligen pension för fyra år sedan men jobbade extra fram till förra året, säger Tommy Kihlberg.

Under ett antal år sågs vi relativt frekvent på jobbet. Jag som fotograf för Provenstidningen Dalsland och Tommy i sin roll som räddningsbefäl på Räddningstjänsten i Åmål. Han var alltid lika proffsig i sitt bemötande, något som var genomgående för hela räddningstjänsten i Åmål.

Tommys yrkesbana började som lastbilsmekaniker på Volvo. I sitt umgänge på den tiden hade han flera brand-

män bland andra svärfar Knut Torger och svågern Morgan Torger. Med tiden väcktes intresset samtidigt som brandkåren i Åmål behövde fler deltidsbrandmän. De båda pushade på lite samtidigt som han kände ganska många av de som då var brandmän.

– Jag åkte ned till brandstationen och fick göra ett test. Det handlade om att resa en trästege 18 meter rakt upp i luften och sedan klättra upp på den och hämta en halsduk, när jag klättrat ned med halsduken välkomnades jag som deltidsbrandman, säger han och ler. Idag är det betydligt tuffare att bli antagen som brandman, men så var det när Tommy började.

När han påbörjade sin bana inom brandmannayrket var jourersättningen för en vecka 506 kronor.

Under tio år jobbade han som brandman och rökdykare men fick sedan chansen att bli deltidsförman. Han gick

Runt millennieskiftet dök en ny farsot upp. Mjältbrand. Efter att några högt uppsatta politiker och ledare fått brev med mjältbrand skickade till sig eller sina kontor. Räddningstjänsten i Åmål fick ett larm i november 2001 om att en person fått ett brev med ett vitt pulver i. Brandmännen skickades in i full skyddsmundering och avlägsnade kuvertet. Dessbättre visade det sig senare att det inte innehöll något farligt. Foto: Tony Berg

en fyraveckors kurs i Torslanda 1984 sedan rullade det på. 1987 blev heltidsanställd på räddningstjänsten. Han var då den första heltidsanställda deltidsbrandmannen och hade bland annat ansvar för underhåll av räddningsfordonen och övrig utrustning.

1991 deltog Tommy i en 15 veckor lång kurs i Skövde.
– Det var verkligen en stentuff utbildning. Jag gick tillsammans med ett gäng göteborgare. Man lärde sig mycket och fick nya vänner.

Därefter avlöste utbildningarna varandra under några år. 1993 gick han en 15 veckor lång utbildning för brandförmän på heltid. Året därpå blev det först en månads utbildning inom brandtillsyn därefter 15 veckor i Skövde där han utbildade sig till brandmästare.

– Det var en rolig och lärorik utbildning som innehöll en veckas praktik på en brandstation i England. Jag hamnade

på stationen i Handsworth, Birmingham. De hade ett snitt på 3 600 utryckningar per år. Det var en tuff vecka men man lärde sig mycket. Det var tuffa killar som verkligen lade hela sin själ i arbetet. Förarna av brandbilarna stod på för fullt på de smala gatorna som ofta finns i gamla engelska städer. Ibland satt man med hjärtat i halsgropen under utryckningarna.

1994 blev han befäl och räddningsledare på räddningstjänsten i Åmål och en bit in på 2000-talet blev Tommy Kihlberg också ställföreträdande räddningschef. 2002 var han med i den första gruppen i inom räddningstjänsten i Sverige som utbildades på den då nyinstiftade lagen om skydd mot olyckor, LSO.

– Det var en tio veckor lång kurs på Rosersberg i Stockholm som var otroligt lärorik. Dessutom var det intressant att vara med i den första gruppen som fick utbildningen.

Många befarade nog det värsta när larmet kom in om att det brann på Solsätershemmet i Tösse. Pulsen höjdes säkert ytterligare när räddningstjänstens bilar var på väg söderut mot Tösse och kunde se den kraftiga rökpelaren som steg mot himlen. Dessbättre lyckades personalen på hemmet evakuera alla patienter med hjälp av räddningstjänst och polis så ingen kom till skada.

Foto: Tony Berg

Han fortsatte sedan att jobba som räddningsbefäl fram till pensionen 2016. Därefter fortsatte han att hoppa in och göra lite jobb på räddningstjänsten fram till mars 2019 då han definitivt tackade för sig.

– Det har varit många spännande och givande år inom räddningstjänsten. Visst har det funnits tunga stunder. Det är alltid jobbigt när människor förolyckas eller skadas svårt, men det är en del av jobbet. I början var det inget man pratade om, var och en tog med sig upplevelsorna hem och fick bearbeta dem på egen hand eller förtränga dem. Numer är det alltid en debriefing efter svåra olyckor och larm där man tillsammans pratar om vad man upplevt. Det är i mina ögon oerhört värdefullt att få prata om det. Det blir så mycket lättare att kunna bearbeta upplevelsorna då. Men visst händer det fortfarande att jag vaknar av jobbiga minnen i mina drömmar. Men

fick jag börja om hade jag valt samma yrke igen.

Tommy är också noga med att påpeka att han alltid upplevt att räddningstjänsten haft ett bra samarbete med polis, ambulans och andra jourverksamheter.

Samarbetet har utvecklats bra genom åren och nu är det inte ovanligt att de olika enheterna även har gemensamma debriefingar.

Dödsolyckor och bränder tillhör som sagt ovan den tuffaste delen av jobbet, men Tommy tycker att det blir extra tufft när barn är inblandade.

– En olycka som sitter fast extra hårt i minnet var när en tolvårig pojke var inblandad i en krock. Då var min egen son också tolv år, det satte verkligen sina spår. Det är sådant som dyker upp när de jobbiga minnena kommer fram. Men det man minns allt som oftast är alla roliga ögonblick man fått vara med om. När någon man varit med och räddat

Solsätershemmet var i stort sett färdigrenoverat när branden bröt ut. Branden spred sig snabbt på vinden i fastigheten och var svårsläckt. Brandmännen kämpade länge för att få branden under kontroll och lyckades till slut. Solsäterhemmet fick stora men inte förödande skador och kunde återställas efter branden.

Foto: Tony Berg

dyker upp ibland något år efter händelsen och tackar blir man alldeles varm och glad.

Under Tommy Kihlbergs år från deltidsbrandman till räddningsledare har det varit en del stora bränder och olyckor i Åmål. Några av de som fastnat mest i minnet är branden på hamnterminalen, branden och explosionen hos Bröderna Perssons Spräng, Solsätershemmet i Tösse, hyreshusbränderna vid Lunnegatan och på Adolfsberg.

Närheten till Väneren och har också inneburit att räddningstjänsten i Åmål har en god beredskap när det gäller livräddning och andra insatser på sjön.

– På senare år fick vi också bra hjälp av Sjöräddningssällskapet när de startade en station i Åmål där bland annat räddningsbåten Rescue Sune finns stationerad.

Andra saker som också utvecklades under åren Tommy Kihlberg jobbade inom räddningstjänsten var det före-

byggande och upplysande arbetet. Regelbundna brandtillsyner av verksamheter som kräver det. Information på arbetsplatser och i skolor.

Yrkesskickligheten hos många han jobbat med är också något han minns.

– Ambulanspersonal som fått krypa in i förvrängda bilvrak för att ta hand om de skadade. De är alltid lika professionella och duktiga. För att inte tala om piloterna på ambulanshelikoptrarna. Jag har stått nattetid i halv storm på E45 omgiven av skog och ledningar där vi lyckats rensa undan en del av vägbanan för helikoptern att landa på. Varje gång har piloterna satt ned sin helikopter med perfektion. Det har sett enkelt ut, men jag kan garantera att det är inte många som skulle klara det ambulanshelikoptrarna gör varje dag. De är fantastiska proffs som jag är full av beundran för.

Dag som natt kommer de och hjälper räddningstjänst och ambulans med snabba transporter. Jag har sett dem sätta ned sin helikopter på E45 mitt i natten i ordentligt blåsiga situationer med träd och stolpar ända in till väggkanten.
Foto: Tony Berg

Tommy Kihlberg och räddningstjänsten var snabbt på plats vid branden i Bröderna Perssons Späng AB men kunde bara konstatera att branden fått ordentligt fäste inne i lokalen och hettan var för hög för att försöka gå in och släcka.

Foto: Tony Berg

Under några år följde jag räddningstjänsten och dess arbete som fotograf för Provinstidningen Dalsland och fick uppleva de flesta av de stora bränderna och olyckorna under en knapp 20-årsperiod från 1991 och framåt. Jag minns speciellt när jag satt i redaktionsbilen på väg söderut efter att ha fått larmet om att Solsätershemmet i Tösse brann. När jag kom ned på raksträckan vid Knytkärr på väg ut mot E45 såg jag en stor bred svart rökpelare resa sig. Då förstod man att det var allvar.

– Solsätersbranden kunde ha gått mycket värre, men vi lyckades i stort begränsa skadorna till tak och vind. Det tog ett tag att få branden under kontroll, men till slut lyckades vi. Det jag var mest glad över i efterhand var att ingen blev svårt skadad, vare sig av personal eller vårdtagare, minns Tommy Kihlberg.

Onsdagen den 10 juli 2002 var Åmål skrudat för bluesfest

när ett sällan skådat oväder slog till. Redan på förmiddagen insåg man att det nog skulle bli en ordentlig regnskur och åska. Det var hett och kvavt och i stort sett svart på himlen. Sent på eftermiddagen var det dags. På några timmar manglades Åmål och norra Dalsland av det värsta åskovädret på många år. Himlen släppte ifrån sig stora vattenmängder med en rad översvämningar som följde.

Vid femtiden började larmen trilla in hos räddningstjänsten i Åmål. Många av larmen var förvisso automatlarm, något som inte är helt ovanligt vid åska, men alla larm måste kollas upp. Redan tidigt insåg ledningen på räddningstjänsten att detta var något utöver det vanliga så all tillgänglig personal kallades in.

Mitt bland alla automatlarmen och översvämningar slog blixten ned i en villa på Årjängsgatan. Det började brinna på övervåningen, men räddningstjänsten lyckades

begränsa och släcka elden. Kort därefter kom larm om ytterligare en brand, denna gång i en sommarstuga på ön Måken. Stugan gick inte att rädda, men räddningstjänsten var på plats med sin båt för att se till att gnistregnet inte spred sig till land.

Även brandstationen drabbades av en direkträff av ett blixtnedslag. Det slog ut elen och därmed även radiokontakten mellan stationen och personalen på fältet. När reservkraftverket väl var igång kunde radiokontakten återupptas.

– Det var en intensiv kväll och natt, minns Tommy. Det var en sådan speciell händelse att vi fick sätta vissa larm på kö, det fanns ingenting att välja på. När det gäller prioriteringar så är alltid liv nummer ett därefter handlar det om egendom. Man vill inte prioritera men ibland är situationen så extrem att det inte finns några alternativ.

E45 låg under vatten på flera ställen, vägen till Svanskog var instabil och avstängd, väg 164 rasade och fick stängas av. Det var en kväll man mindes länge.

Något år senare brann det i ett bostadshus i korsningen Västerlånggatan och Lunnegatan. Larmet kom en natt i mars som vinds- och lägenhetsbrand. Det brann på tredje våningen. Branden utvecklades snabbt och flera skadade fick föras till sjukhus. Delar av bostadshuset rasade sedan ihop efter en stunds brand. Det var också ett tillfälle när Tommy Kihlberg påmindes om hur små marginalerna kan vara.

– Vi hade fått iväg alla skadade till sjukhus och försökte begränsa brandens spridning. Vi kylde huset där Folkandvården idag finns samt de andra kringliggande husen. Jag hade precis gått runt från baksidan och fram till vägen när sidoväggen på huset kollapsade över platsen jag befunnit

Branden på Adolfsberg spred sig snabbt på vinden och räddningstjänsten fick arbeta hårt för att få branden under kontroll.

Foto: Tony Berg

mig på några sekunder tidigare så det var riktigt nära ögat den gången, berättar Tommy.

Två månader senare var det dags igen. Ett nytt larm om brand i lägenhet även denna gång på översta våningen. Nu var det på Adolfsberg det brann. En kvarglömd kastrull utvecklades till en lägenhetsbrand.

Lägenheten det brann i låg på översta våningen som var tillbyggd i efterhand. Problemet var att tillbyggnaden inte var korrekt brandsäkra så elden kunde sprida sig från sektion till sektion och hela övervåningen totalförstördes.

– Då kände man att vi hade haft vår beskärda del av stora lägenhetsbränder för ett bra tag framöver. Två av de största bränderna i Åmåls historia på över 100 år om vi ser till bostadshus, minns Tommy.

Det blev några år utan några katastrofalt stora bränder i Åmål. Men tidigt på tisdagskvällen 3 juli 2007 när Åmål

återigen förberedde sig för bluesfest började det brinna på Bröderna Perssons Spräng. Tommy Kihlberg som var jourhavande räddningsledare var snabbt på plats och gick in i byggnaden men branden hade redan spridit sig inne i byggnaden och det var alldeles för hett för att kunna stanna kvar. Räddningstjänsten backade ut och började dränka byggnaden med vatten.

– Kort därefter fick vi reda på att det fanns 25 kilo sprängämnen och 200 tändhattar i byggnaden så vi fick backa undan och skapade en säkerhetszon på 300 meter, i det läget var det bara att invänta smällen, säger Tommy Kihlberg.

Branden började någon gång efter sju på tisdagskvällen, 04.35 på onsdagsmorgonen skakades ett stort område av explosionen. Själva explosionen var så kraftig att den släckte branden i fabrikslokalen, men splitter och delar

Brandmännen får ofta jobba i små trånga utrymmen omgivna av eld och värme. Då gäller det att hålla huvudet kallt och förlita sig på träningen man fått annars kan en situation lätt bli överväldigande.
Foto: Tony Berg

*Ett åsknedslag startade en brand i en gammal Dalslandsstuga i Fröskog. Räddningstjänsten fick koncentrera sig på att se till att branden inte spred sig till närliggande byggnader och skog. Ovan diskuterar Tommy Kihlberg situationen med Hans Jansson. **Foto: Tony Berg***

från explosionen tände flera andra bränder. Värst drabbat blev Wennerstens Mekaniska söder om explosionen som totalförstördes i branden.

På Mårten Bagares fastighet sköts delar av fastigheten från sin grund och ett par gastuber blev sittande i ytterväggen.

Väster om explosionen drabbades Transformator-Teknik av att flera projektiler i form av gastuber som trängde in i huset.

500 meter från platsen hittade brandmän ett spett på

taket av Håkanssons fastighet och vid dåvarande Najad träffades en husvagn av splitter.

– Det var en ordentlig smäll och hela området såg ut som en krigsskådeplats efteråt, minns Tommy.

En söndagsnatt i januari vintern 2010 strax efter midnatt gick larmet om att hamnterminalen brinner. När jag körde längs hamngatan såg jag att det brann på sjösidan av terminalen.

Inledningsvis försökte jag fotografera från Nya Örnäs-gatan, men röken var för tät så jag körde förbi ned till

Branden utvecklade mycket värme. Här får en bit plåt agera värmesköld vid branden i Fröskog.
Foto: Tony Berg

Värden för runt 400 miljoner förstördes i branden på terminalen. Kvar var bara förvridna metallbitar.

Foto: Tony Berg

Polstjärnan. Där hade jag vinden i ryggen och tänkte att här kom jag åt att fotografera bättre.

Samtidigt hade räddningstjänsten kommit till platsen. När jag stod vid Seglationsstyrelsen byggnad och fotograferade kom Polstjärnans kapten Ingvar Dyberg. Han var där för att vara beredd att lägga ut med Polstjärnan om vinden skulle vända och branden börja sprida sig söderut.

Jag gjorde honom sällskap i värmen inne i hytten på Polstjärnan och där kunde vi tillsammans se branden förgöra terminalen och dess innehåll.

– När vi kom till platsen var vi inne i pannrummet och försökte släcka, men tvingades ge upp, branden hade redan fått ett ordentligt fäste och hela stora delen av byggnaden var rökfylld. Det fanns också gastuber inne i lokalen, så vi valde att backa tillbaka och låta byggnaden brinna ner. I och med att vi inte försökte dränka allt i vatten

slapp vi få ut föroreningar i marken och vidare ut i Väneren, säger Tommy.

Fastigheten och runt 130 båtar förstördes totalt i branden till värden av uppskattningsvis 400 miljoner kronor. Dessbättre blev ingen skadad. Några brandmän fick lite känning av röken och kollades upp, men det var ingen fara för dem.

– Det är tungt att bara stå och titta på när så mycket förstörs och brinner upp, men i detta fall var det inte mycket annat att göra. Det viktigaste var att få ut budskapet till boende att hålla sig inne och undvika den giftiga röken.

Ett av de mer udda uppdragen var att rädda tre lamadjur som hamnat i Strömmens sluss.

– När det larmet kom trodde jag någon drev med oss, men så var det inte och vi lyckades få upp djuren så det blev ett lyckligt slut på den.

Vid sidan av jobbet som jourhavande befäl lade Tommy också en hel del tid på sina fritidsintressen. Segling var ett intresse som han gärna gav tid och var bland annat med och seglade SM i Maxi 77 något år. Racingintresset har också alltid varit stort.

Som tonåring tog han sin Silverpil till Dals Långed och Dalsland Ring för att se dåtidens stora svenska stjärnor som Ronnie Peterson, Reine Wisell och Eje Elgh bland många andra. Även hemmasonen Erik Berger var med och tävlade på den tiden.

Anderstorp förädrades också med besök under 1970-talet där VM-serien i road racing hade en av sina deltävlingar.

– Jag minns hur imponerad man var av förarna som dundrade fram runt banan i höga farter. Världsmästaren Giacomo Agostini från Italien var en av de stora stjärnorna och vann i Anderstorp det året.

Giacomo Agostini är en av de riktigt stora inom motorcykelsporten. Han tog 15 världsmästartitlar i road racing, åtta titlar i 500 cc och sju titlar i 350 cc. Dessutom vann han Isle Of Man tolv gånger och totalt blev det 122 Grand Prix-segrar, vilken förare. Det som många kommer ihåg när det gäller Giacomo Agostini var förutom alla segrar att han nästan aldrig vurrade under åren som toppförare.

Med vid tävlingarna i Anderstorp var också den svenske föraren Kent Andersson. Han tog så småningom två VM-titlar i road racing i 125 cc.

Motorintresset har alltid funnits där men med barn hemma och ett arbete med oregelbundna tider fanns det inte så mycket tid för att göra något aktivt med det intresset, men det förändrades 2007. Då blev Tommy Kihlberg en del av Stråth Racing där Monica Stråth var förare. Hon tävlade i Supercart i en europeisk serie där

Övertända byggnader och ovan en container är tuffa och farliga miljöer att arbeta i.

Foton: Tony Berg

hon var enda tjejen. Tommys son, Andreas, är gift med Monicas syster och visste att teamet behövde en chaufför och mekaniker.

– Jag körde bussen och hjälpte till som lekare. Det var roliga resor runt om i Europa till många av de stora banorna.

Tommy var i Monicas team i fyra år. När hon slutade ombildades teamet till Bohlin-Stråth Racing. De hade tre bilar som tävlade i Formel Renault. Tommy körde återigen bussen och var hjälpmekaniker åt Felix Rosenqvist som också tog hem serien före sin teamkamrat Daniel Roos. När

Felix sedan gick vidare till nästa racingserie slutade Tommy. Idag kör Felix Rosenqvist i Indycar och vann en av årets deltävlingar och anses av många experter ha förutsättningar för att bli en framtida mästare,

Nu njuter Tommy Kihlberg av livet som pensionär.

– Jag ägnar mig ganska mycket åt mina barn och snickrar mycket. Jag och min fru var nyligen nere i Skåne hos vår dotter och hennes man. Det är riktigt fint nere i Skåne. Nästa jobb blir tapetsering hemma hos Andreas och familj i Örebro ler Tommy.

Tony Berg

SOFIA WESTLUND ENGLUND

SOFIA WESTLUND ENGLUND

När Sofia Westlund Englund bara var tre månader gammal adopterades hon från Thailand av Ann Marie och Bo Westlund från Säffle där hon också växte upp. Familjen bodde kvar i Säffle tills Sofia var 14 år, då de flyttade till Åmål.

Som femåring började hon dansa i Säffle och efter några år började hon dansa i Karlstad hos Gundegabaletten. Nu var det inte bara dans som Sofia tyckte var roligt. Hon började också med barn gymnastik och något år senare även rytmisk sportgymnastik. Det gick riktigt bra för Sofia

inom rytmisk sportgymnastik. Hon kom så långt att hon var med i juniorlandslaget innan hon vid 13 års ålder slutade med gymnastiken för att helt satsa på dansen. Då hade hon dessutom redan hunnit prova på fotboll, friidrott, basket, ridning, double dutch (hopprep) samt badminton.

Att hon valde att satsa på dansen kom inte som någon överraskning för hennes familj. Redan som femåring hade hon siktat in sig på tre olika karriärer.

– Jag ska bli danslärare, flygvärdinna eller stå i kiosk, sade hon då.

Sofia Westlund Englund, Malin Träff, Lisa Jacobson och Ramona Ståhl.

Foto: Tony Berg

SOFIA WESTLUND ENGLUND

Alla som vet vem Sofia Westlund Englund är vet ju hur det gick.

När hon var 14 år fick hon förtroendet av Susanne Ohvo att börja undervisa i hennes dansskola. Något år senare fick Sofia kontakt med Märnit Magnusson på studieförbundet TBV i Åmål. Med hjälp av Märnit kunde Sofia starta sina egna danskurser på Huset i Åmål. Intresset växte och det blev fler kurser att leda samtidigt som hon studerade på det Samhällsvetenskapliga programmet på Karlbergsgymnasiet.

Sofia fortsatte att jobba tillsammans med Märnit

Magnusson och TBV fram till sommaren 1996 när hon tog studenten.

– Då startade jag DansCenter Sofia Westlund, berättar Sofia Westlund Englund.

Men det var kanske inte ett självklart beslut. Funderingarna var många. Går det att leva på en dansskola i Åmål? Hur mycket arbete krävs det runt omkring, förutom själva dansandet.

Sofia fick en hel del råd från folk i sin omgivning, både vuxna och jämnåriga. Det var förmaningar om att tänka på en riktig utbildning. Att det inte kommer att fungera

SOFIA WESTLUND ENGLUND

och att hon var för ung för att starta företag och så vidare.

– Men sen fanns det ju de som också stöttade mig helhjärtat inte minst mamma och pappa.

I Sofias ögon var det inte så mycket mer att fundera över. I början var hon kvar med sin verksamhet på Huset i Åmål. Hon startade med runt 20 elever och när dansskolan var som störst hade hon runt 500 elever per termin, i sanning imponerande siffror.

Året efter att hon startat sitt företag träffade hon sin blivande man, Ove Englund. 1998 var det dags att flytta verksamheten från Huset. Den stora anledningen var

att det inte fanns möjligheter att duscha för eleverna på Huset. Det fanns heller inga riktiga omklädningsrum och Sofias växande verksamhet behövde också mer lektionstid vilket inte alltid var lätt då Huset också hade andra verksamheter.

Dansskolans nya lokaler låg på Industrigatan 5. Där fick hennes dansskola en egen lokal, men det krävdes en hel del arbete innan det gick att ta lokalen i bruk. Sofias pappa Bosse och pojkvännen Ove lade många timmar i lokalen som passade verksamheten perfekt under de kommande åren.

Ulrika Fagrell och Sofia Westlund Englund vid Åmålshälja 1996.

Foto: Tony Berg

SOFIA WESTLUND ENGLUND

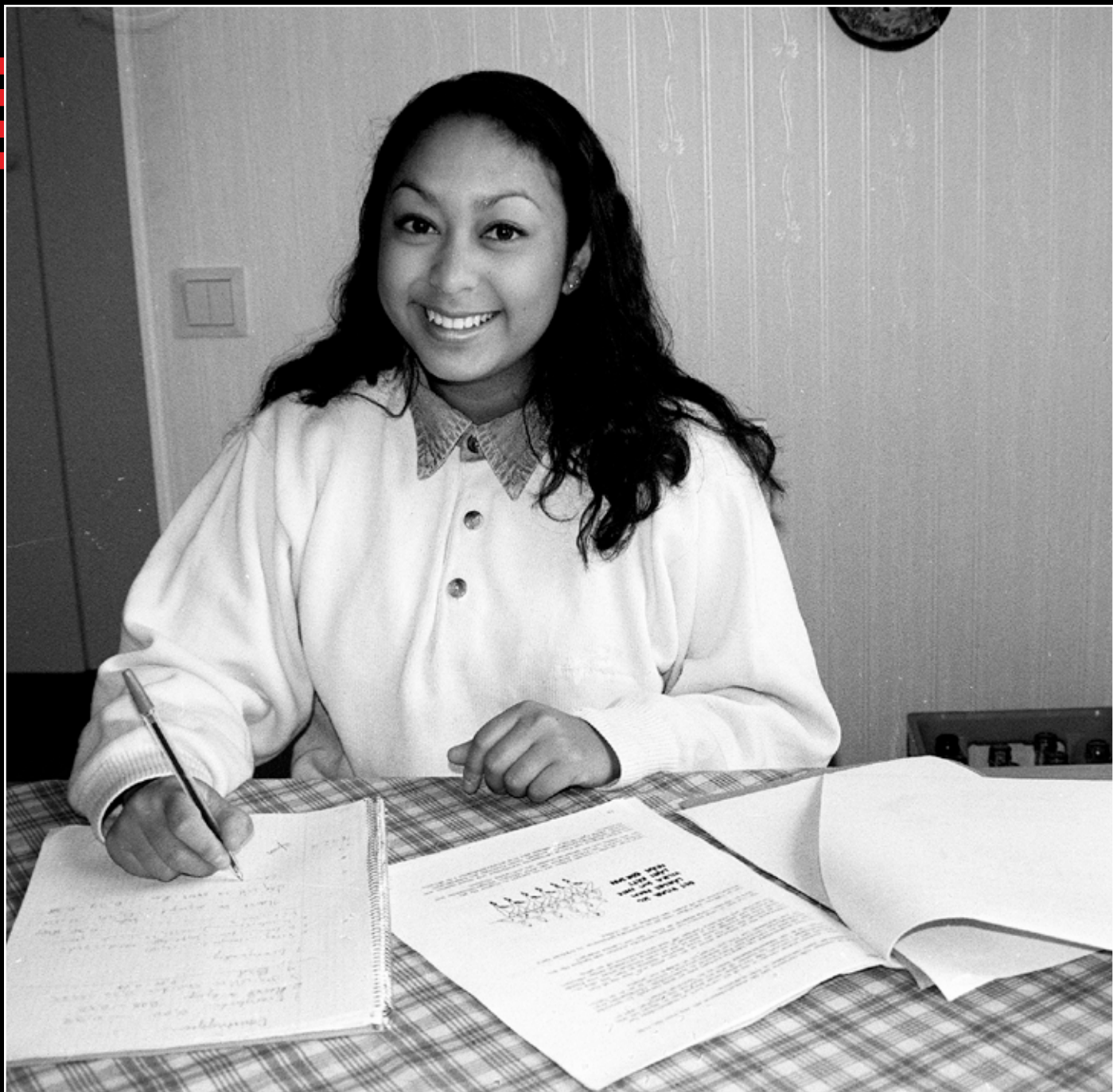
Efter varje termin hade dansskolan en uppvisning. I början var det för de närmast sörjande, men med åren växte det till att bli en stor show med fyra rejäla föreställningar på en helg på en mycket hög nivå sett till förutsättningarna. Väl koreograferat, fantastiskt ljud och ljus samt genomtänkta teman och scenografi.

Efter några år hade dansskolan vuxit ur kostymen på Industrigatan när Sofia fick chansen att ta över en lokal i gamla Metodistkyrkan mitt i Åmål. Det blev under ett antal år dansens högberg i Åmål.

Två år efter att hon startade sin danskola utbildade sig

Sofia till danssporttränare genom Sveriges Danspedagogers Förbund, som idag heter Sveriges Dansorganisation. Sofia är också utbildad domare inom danssport. Skolan var tidigt igång med discodans där eleverna fick komma ut och tävla mot andra svenska dansskolor och det gick bra för dansarna från Åmål.

1999 var ytterligare ett stort år för Sofia, och Ove. Då föddes sonen Martin och livet gick in i en nys fas. Företagare och småbarnsförälder. Tre år senare föddes dottern Moa som fortsatt på mammas bana och dansat hela sitt unga liv. Idag är båda utflugna och bor i Karlstad

SOFIA WESTLUND ENGLUND

men sedan några år tillbaka är Sofia och Ove familjehem åt en pojke som är född 2012. Det finns också några fyrbenta familjemedlemmar.

– Vi har två hundar, två katter och emellanåt finns det också några dammråttor, säger Sofia och skrattar.

Under 2000-talet fortsatte dansskolan att växa. Åmål har alltid varit den centrala punkten för dansskolan men det har också bedrivits verksamhet i Säffle, Årjäng, Mellerud, Karlstad, Bengtsfors och Ed.

2003 fick Sofia Westlund Englund ett fint uppdrag. Det norska danssportförbundet hörde av sig och ville att hon

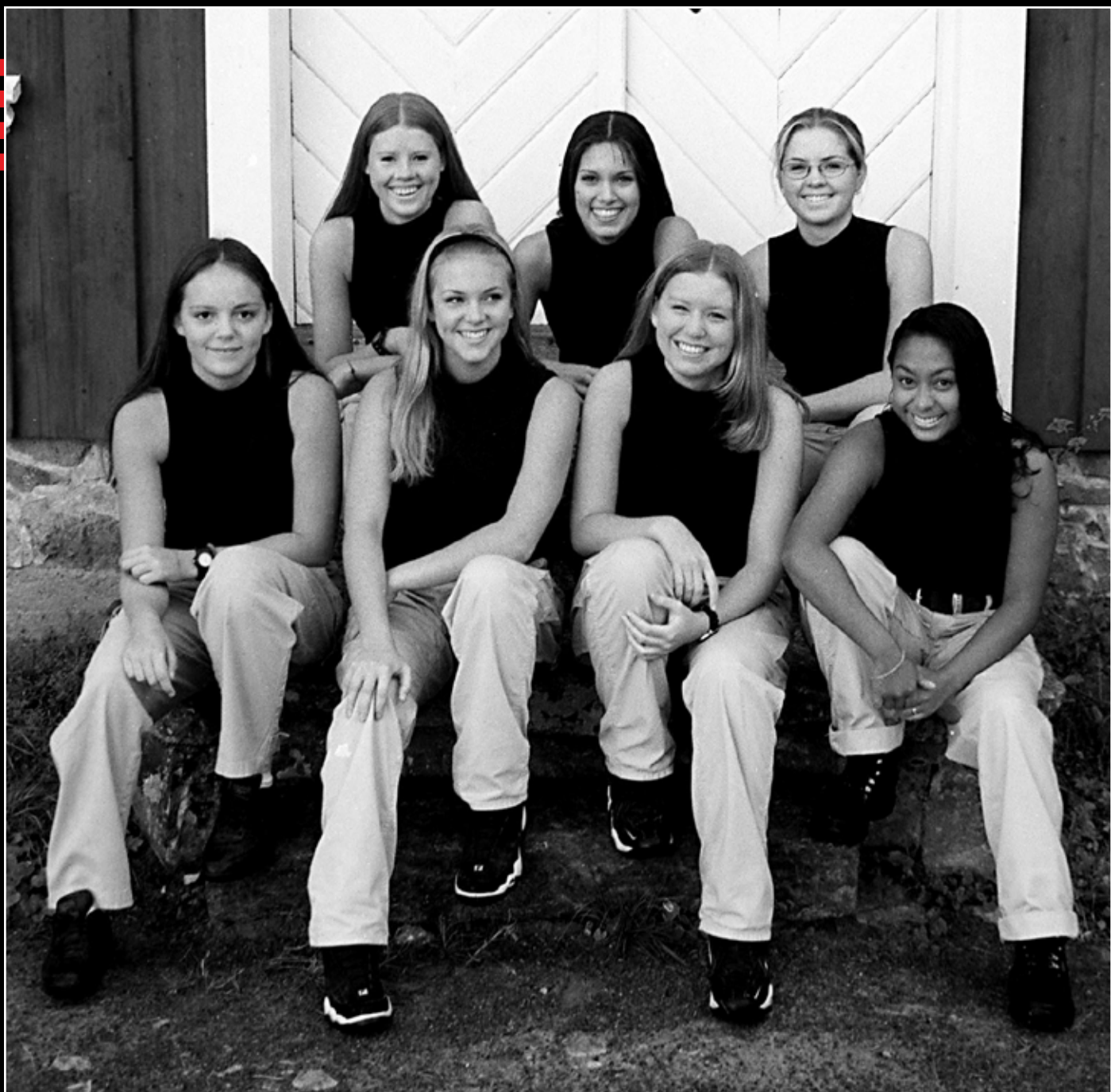
skulle ta hand om deras landslag i freestyle/discojazz.

– Det var en stor ära att få frågan och ett roligt uppdrag.

I början möttes nyheten med både positiva och negativa reaktioner från hennes dansare. Många var glada för Sofias skull, samtidigt var andra lite oroliga för att hon skulle träna deras konkurrenter. Men den oron lade sig snart.

– Det var en rolig och spännande tid med de norska dansarna och man fick också uppleva hur de verkligen satsade på sina dansare och även hjälpte dem ekonomiskt.

Genom åren har det också dykt upp ett och annat lite mer udda uppdrag. När fotbollsfilmerna "Offside" spelades

Louise Larsson, Veronika Svensson, Malin Träff, Carolina Blomgren, Lisa Jacobson, Therese Nilsson och Sofia Westlund Englund. Foto: Tony Berg

SOFIA WESTLUND ENGLUND

in i Dalsland. En handfull av hennes dansare fick vara med i filmen och dansa i samband med en matchsekvens som spelades in på Fengershof i Fengersfors. När inspelningarna väl var igång fick regissören Mårten Klingberg för sig att han ville ha med Sofia i filmen också. Där fick hon presentera sina dansare före deras uppvisning i samband med matchen.

Några år efter uppdraget som landslagstränare i Norge blev Sofia utsedd till förbundskapten för det svenska landslaget i disco och hiphop vid VM i Tjeckien.

– Det var också roligt. Jag var riktigt stolt när vi åkte iväg.

Det var också extra roligt att det var totalt 34 killar och tjejer med från Åmål vid de VM-tävlingarna, säger Sofia.

Genom åren har Sofia Westlund Englund byggt upp ett imponerande nätverk inom dansen. Så när hon 2009 fick för sig att skapa en egen tävling i stil med Let's Dance kallade hon bland andra in Dermot Clemenger och Richard Herrey som domare. Syskonen Daniel och Carin da Silva tog hand om programledarrollen och gjorde det på ett lysande sätt.

Tävlingen döptes till Döörty Dancing. Tävlade gjorde tio lag, däribland Polislaget, Farmarlaget, Arbetslaget och

Dansuppvisning på Åmålshälja i mitten av 1990-talet. Emma Torger, Katrin McCann, Sofia Eriksson, Ann-Sofie Eriksson, Ramona Ståhl, Lisa Jacobson, Kicki Leech och Sofia Westlund Englund.

Foto: Tony Berg

SOFIA WESTLUND ENGLUND

Banklaget med flera. Lagen bestod av två representanter samt en danslärare från dansskolan. En i laget skulle göra ett musikalnummer och den andra en discodans.

Det var stor underhållning och mycket uppskattat av publiken och deltagare. Sofia arrangerade tävlingen även det påföljande året men sedan blev det inga fler år.

– Det tog ordentligt på kraften att arrangera tävlingen och det var svårt att få det hela att gå ihop, men vi hade två fantastiskt roliga år, skrattar Sofia.

Vi som var där kan bara hålla med. Dansarna bjöd på sig själva. Domarna var väldigt överseende med den

varierande nivån på danserna som visades upp, men alltid rättvisa.

Daniel och Carin da Silva var också två guldkorn som verkligen bjöd på sig själva och bidrog till att allt blev så bra och roligt som det blev.

En av domarna, Dermot Clemenger, har också gästade Sofia och hennes familj vid ett antal tillfällen och även haft en del workshops på dansskolan. Alltid lika trevlig och entusiasmerande. Han går snabbt hem hos dansarna som verkligen tar till sig av hans information.

Sofia och Dermot var sommaren 2011 också med på

SOFIA WESTLUND ENGLUND

inspelningarna av tv-showen Water World där lag tävlade emot varandra i olika mer eller mindre tokiga grenar. Någon seger blev det inte för laget, men roligt hade de.

Samma år innebar också en stor omställning för Sofia och dansskolan. Lokalen i gamla Metodistkyrkan var urvuxen så till höstterminen 2011 flyttade DansCenter Sofia Westlund in i sina nuvarande lokaler på andra våningen ovanför Eurocash vid Fågelmyren. De nya lokalerna anpassades efter dansverksamheten. Från den trånga gamla kyrkan till en lokal på 500 kvadratmeter, det var skillnad det. Nu hade dansskolan två stora

danslokaler, en kafeteria, omklädningsrum samt ytor där dansarna kunde slappa eller göra sina läxor. Efter flytten till Fågelmyren fanns det till och med plats för Zumba-passen att flytta med.

Sedan flytten till Fågelmyren har det rullat på riktigt bra. Ändå har Sofia hittat tid till andra projekt och uppdrag. Under 2011-2013 arbetade hon även som danslärare i Örebro där hon var huvudtränare för Dermot Clemengers discodansare.

Några år senare styrdes turerna istället söderut till Kalmar där hon var inhyrd som danslärare och konsult

En av Sofias tidiga dansgrupper. Jenny Olsson, Carolina Blomgren, Sara Kjellebäck, Maria Hellsten och Sofia Westlund Englund. Foto: Tony Berg

SOFIA WESTLUND ENGLUND

på den då nystartade dansskolan i Kalmar. Sofia hjälpte till att utbilda danslärarna och stöttade även dansskolan med tips och kunskap.

2019 drog hon ned lite på verksamheten på sin dansskola.

– Jag ville prova på något nytt så jag drog ned dansskolan till halvtid och satte mig på skolbänken igen.

Sofia påbörjade en utbildning för att bli undersköterska. Den utbildningen är hon klar med nu, så då var det väl lika bra att fortsätta plugga när hon ändå var igång. Sagt och gjort nu studerar hon psykologi på Karlstads universitet.

Där befinner sig Sofia i livet just nu. Mamma, studerande och företagsledare. 2021 är det 25 år sedan DansCenter Sofia Westlund startades, det är imponerande, inte minst med tanke på olyckskorparna som kraxade när hon startade.

Hon kan se tillbaka på 25 fantastiska år. Dansen har givit henne många vänner för livet. Framgångar, flera SM-guld och ett VM-guld, det senare genom Sofie Eriksson. Dansskolan kommer att leva vidare lovar Sofia. Så länge det finns lärare och elever som vill dansa kommer den att leva vidare.

SOFIA WESTLUND ENGLUND

– Jag är så glad och tacksam över att jag har fått uppleva hela den här resan och tacksam för alla underbara människor jag stött på under åren inte minst danseleverna och deras fantastiska familjer. Jag har under mina 25 år i branschen fått ett enormt kontaktnät med kollegor världen över och några av mina kollegor har även blivit några av mina närmaste vänner, säger Sofia.

Som en liten summering släpps också en bok med titeln "DansCenter Sofia Westlund". Boken är en fotobok med bilder från starten av dansskolan fram till idag. Den stora delen av bilderna är tagna i samband med någon av alla

shower Sofia arrangerat. Det finns också bilder där dansskolan inte varit direkt inblandad, men där hennes elever eller lärare varit det, elevshower på Karlberg, annonsbilder och andra dansbilder i allmänhet.

Boken kommer att ges ut i december 2020 några veckor före jul.

Nu är hon redo för nya äventyr, med nya drömmar att uppfylla. För även om hon är vuxen finns det ingenting som stoppar henne från att prova på nya saker och våga kasta sig ut i det okända. Viljan att våga satsa och kanske misslyckas är en betydligt större drivkraft för Sofia än att

SOFIA WESTLUND ENGLUND

på ålderns höst sitta och ångra att man aldrig provade.
– Jag får säga som Pippi Långstrump sa. Det har jag aldrig provat förut, så det klarar jag helt säkert, avslutar Sofia Westlund Englund.

Tony Berg

Fakta Sofia Westlund Englund

Aktuell: Fotoboken DansCenter Sofia Westlund släpps inom kort.

Senast lästa bok: Räknas psykologiboken? Jag läser inte längre utan lyssnar på ljudböcker, just nu lyssnar jag på "Nio liv" av Emelie Schepp.

Favoritserie: Oj, min favoritserie är nog "Inläst" eller "La Casa de Papel".

Favoritfilm: Jag har nördad Burlesque säkert tio gånger, så den tycker jag ju uppenbarligen är väldigt bra. Men en klassisk Disneyfilm funkar i alla lägen.

Favoritmusik: Jag gillar att lyssna på power-ballads men även popmusik och då helst med svenska artister.

Favoritmat: Jag älskar thaimat, men sushi är ju inte heller fel. Som stark utmanare kommer även goda pastarätter.

Favoritdryck: På en stark förstaplats kommer en iskall Coca Cola Zero i glasflaska.

Sofias Showdansare i slutet av 1990-talet. Karolin Nylander, Sara Kjellebäck, Lisa Jacobson, Ramona Ståhl, Jenny Olsson, Louice Da La Cruz., Malin Träff och Sofia Westlund Englund.

Foto: Tony Berg

FAKES

De tillhör kanske inte de mest kända musikerna i Åmål, men under ett antal år skapade Jürgen Picha och Gert Nilsson musik under namnet Fakes. Instrumental elektronisk musik som resulterade i tre album.

Fakes – Jürgen Picha och Gert Nilsson runt millennieskiftet precis efter att de färdigställt sitt andra album.

Foto: Tony Berg

Runt millennieskiftet var det många band och artister som jobbade hårt med att jaga de som spred och även de som laddade ned musik digitalt. Men det fanns också de som gick åt andra hållet och verkligen försökte sprida sin musik digitalt.

I Åmål fanns då en synthduo som kallade sig Fakes. Den bestod av Gert Nilsson och Jürgen Picha. Nu var det inte bara för nedladdning de spred sin musik de hann även med att producera tre album som de själva gav ut på cd.

Cd-skivorna sålde de för det mesta till nära och kära, men de hade en hel del nedladdningar på sin sida på Myspace

som många unga musiker använde på den tiden.

– När vi lade ut några nya låtar märktes det omgående att det blev mer trafik på sidan och det tog fart på nedladdningarna. Efter ett tag planade det ut så då fick vi lägga ut några nya låtar, säger Jürgen.

Musiklivet i Åmål har under många år varit ett levande sådant. Många är de vänner som är duktiga på att spela musik, antingen på egen hand eller i ett band, eller flera. Det finns för det mesta ett eller flera instrument i de flesta hem man besökt i Åmål. Inte i alla hem, men överraskande många.

När jag först fick höra att Jürgen

Picha och Gert Nilsson skapade egen musik som duo var det inte något jag väntat mig, då jag inte sett eller hört herrarna i några lokala band tidigare. Nu innebär inte det att de inte hade spelat musik, det var bara att jag helt missat det.

Jürgen Picha började sin musikaliska bana bakom trummorna.

– Jag övade och försökte vara flitig på lektionerna men min trumlärore Dan Magnusson suckade uppgivet, skrattar Jürgen och tillägger, jag var nog inte så bra.

Gert Nilsson hade ofta varit ute i annexet på Norrtullskolan och övat på några synthar som fanns där. En dag

fick de sitt stora eldprov bandet fick chansen att spela på fri timme inför övriga klassen.

– Vi utnyttjade verkligen hela lektionstimmen. Vi malde på med våra synthar och tanken var att de övriga i klassen skulle gissa vilka låtar vi spelade. Det gick inte fullt så bra, säger Gert och ler.

– Publiken buade och rektorn ville att vi skulle sänka.

Gert blev inte nedslagen av en liten motgång utan fortsatte att spela på sin synth, men efter ett tag byttes synthen mot en dator.

Någon gång under 1999 började han göra musik tillsammans med Jür-

gen Picha. De hade några enkla musikprogram till datorerna som musiken skapades i.

– Jag köpte första versionen av programmet E-Jay. Programmet innehöll runt 2.000 samplningar, men i övrigt var det starkt begränsat, minns Gert.

Under ett par år testade de ett antal olika musikprogram, men i slutändan återvände de till E-Jay som under tiden kommit med en ny version som var betydligt mycket kraftfullare än föregångaren.

– Programmet var mycket bättre, men hade också en klart högre inlärningströskel, men när vi väl lärde oss programmet fanns det en lång rad nya

funktioner och möjligheter när vi gjorde våra låtar, säger Jürgen.

När de kommit så långt investerade de också i ett paket med 15.000 samplningar. Då tog låtskapandet fart på allvar och musiken utvecklades och blev hela tiden bättre.

Musiken de skapade var instrumentalt och en blandning av dance, ambient, trance och synthpop. Ska man placera det under ett samlingsnamn får det blir electronica. Bland influenserna fanns artister Darude, Antiloop och Moby.

– Vi ville att man skulle kunna lägga sig på soffan med hörlurarna på och ge sig hän och bara njuta av låtarna. Men man skulle också kunna rocka loss

ordentligt om man var på det humöret och det kände vi att vi lyckades med när vi väl lärt oss att utnyttja programvaran fullt ut, säger Jörgen.

Våren 2000 hade de en handfull låtar de var riktigt nöjda med så de bestämde sig för att göra ett album av det. När de väl bestämt sig satt de i stort sett dygnet runt under tre veckors tid och arbetade med albumet och putsade lite mer på låtarna. Resultatet blev albumet "The instrumental works" som rakt igenom bestod av uptempolåtar med en mix av dance och house.

– Idag, när man ser tillbaka på de tre skivor vi spelade in skäms man nästan lite för den första. Vi utvecklades

verkligen mellan första och andra skivan, menar Gert.

Den stora skillnaden som man märker om man jämför första och andra albumet är tempot. På uppföljaren, "Lights & impressions" är lugnare, men den är också mörkare och musiken går mer åt ambienthållet. På andra albumet var det också första gången duon använde sig av en gitarr i ljudbilden.

Musiken fortsatte sedan att utvecklas på tredje albumet, "Service".

– Vi var medvetna om att om vi skulle nå ut till en större publik behövde vi ha sång på låtarna. Vi började också att arbeta med det och runt tre till fyra

låtar som det skulle läggas sång på.

Duon hade en hel del följare på nätet. Bland annat kontaktades Jürgen av den amerikanske discjockeyn Carlos St Germain. Han fick adressen till Fakes hemsida och gillade vad han hörde. Carlos St Germain turnerade på den tiden över hela USA och spelade på en rad stora klubbar. Han bad killarna skicka över några skivor och undrade samtidigt om det var ok att göra några remixar på dem. Det fick han tummen upp på så några av Fakes låtar spelades under några år på amerikanska dansklubbar i Carlos St Germain's remix-versioner.

– Det var onekligen en kul grej,

men ingenting som vi förväntade oss särskilt mycket av, men roligt var det, säger Gert.

Efter att de släppt sitt tredje album ebbade projektet så småningom ut. Arbete och andra intressen tog över. Idag kan Jürgen Picha och Gert Nilsson se tillbaka på sina tre album och konstatera att utvecklingskurvan hela tiden gick uppåt.

– Men framförallt hade vi roligt under tiden vi höll på med Fakes, säger Jürgen.

Även om de kan titta tillbaka på tiden som duo med genomgående glada minnen har de inga planer på att ta upp projektet för närvarande.

– Var sak har sin tid och just nu finns inte tiden till det, men man ska aldrig säga aldrig, avslutar Gert som fortsatt producera egen musik under namnet "Music for Headphones" och finns på Soundcloud där han lägger upp låtar.

Tony Berg

Fakta Gert Nilsson

Född: 1968.

Favoritmusik: Alan Wilder, NIN, Paradise Lost, Mesh, Neuroactive, De/Vision, Wolfsheim, DM samt And One.

Skivsamling: Cirka 600 cd och 400 vinyl mestadels elektronisk musik, samt en och annan normal skiva.

Favoritserier: Raised by Wolves, Ozark samt The Outsider

Favoritfilm: Gillar Marvels alla filmer samt Tenet och Invisible man.

Läser: Tidningen Studio.

Äter: Det mesta.

Dricker: Ibland.

På Soundcloud: soundcloud.com/gert-nilsson-1

Fakta Jürgen Picha

Född: 1970.

Favoritmusik: Depeche Mode, Mesh, VNV Nation, De/Vision, Chicane, Tangerine Dream, Yanni, Wolfsheim och Apoptygma Bezerk.

Skivsamling: Cirka 2.000 cd/vinyl, mest med inriktning på synthpop och elektroniskt.

Favoritfilm: The Game.

Senast läste bok: Satanskäftarna av Mons Kallendtoft.

Äter: Ja!

Dricker: Gärna en god whisky

Sara Aldén och Anna Lövgren har skapat en serie väskor med motiv. Än så länge är projektet i sin linda men intresset blir allt större så nu planerar de för hur de ska gå vidare med sitt projekt.

Foto: Tony Berg

MOODBAGS

Hört talas om Moodbags? Inte? Det är kanske inte så konstigt egentligen då det handlar om en relativt ny serie väskor med en oväntat lång historia.

Bakom Moodbags står duon Anna Lövgren och Sara Aldén

MOOD

Väskorna är perfekt för en skön sommardag vid sjön med lite gott tilltugg och något bra att läsa
Foto: Tony Berg

Anna Lövgren har sedan ett antal år tillbaka i tiden producerat unika väskor i små serier under namnet Bitchic. Nu har hon tillsammans med vännen Sara Aldén skapat en serie väskor under namnet Moodbags där Sara står för motiven på väskorna.

Även om det är först det senaste året de ägnat sina Moodbags mer uppmärksamhet så kan man spåra födelsen av dagens väskor tillbaka till 2004.

– Det skulle vara en mäsas i tennishallen i oktober 2004 och kvällen före mässan fick jag och Sara frågan om vi kunde skapa några produkter att visa upp under mässan. Så det blev en lång kväll, men nästföljande dag hade vi en väska av koskinn att visa upp, säger Anna Lövgren.

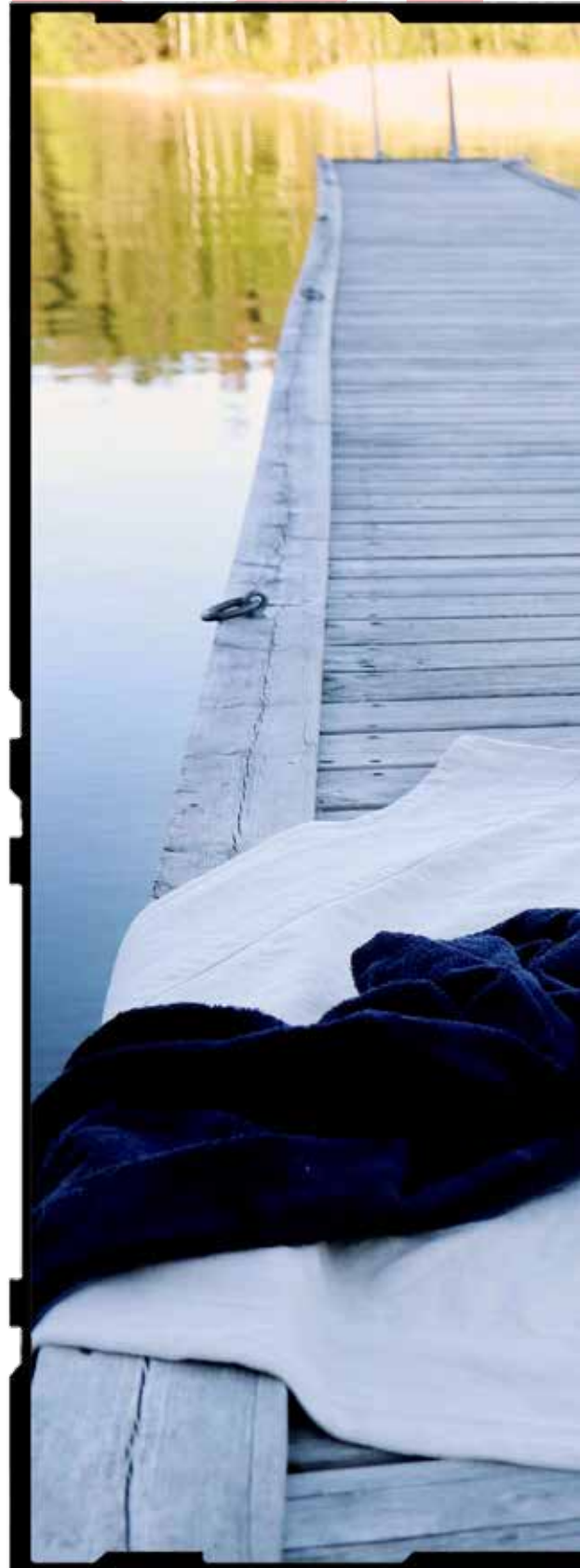
Det blev starten på några händelserika år. Anna Lövgren

startade ett företag, Bitchic, och när intresset växte flyttade hon till Karlstad i december 2007 och drev en shop in shop i en galleria under några år. Efter några år lade hon ned företaget för att göra något annat. Då hade hon hunnit med att sy omkring 8 000 väskor.

Emellanåt kom symaskinen fram och det skapades lite nya kreaturer, men det var först sommaren 2019 som tankarna om att tillverka ny kollektion började gro.

Anna började sy väskor igen under namnet Bitchic för skojs skull. Efter ett tag började hon och Sara Aldén prata om att skapa något ihop.

Från årsskiftet 2019-2020 tog projektet fart på allvar och de började skapa en serie väskor där Sara svarade för illustrationerna på väskorna och Anna för form-

BAGS

MOOD

*Anna Lövgren med en av
de väskor hon designat
tillsammans med Sara Aldén*
Foto: Tony Berg

givning och produktion. De har tagit fram en rad olika designer både när det gäller väskor och motiv. Väskorna finns i flera olika utföranden och storlekar och detsamma gäller motiven på väskorna.

När det gäller motiven hade Sara Aldén redan ett antal beprövade illustrationer som använts till kuddar och andra inredningsdetaljer. De valde ut de första motiven till väskorna sedan var nästa fas att hitta ett tryckeri som kunde leverera tyger med tryck som håller för ganska mycket slitage utan att bli fult eller skadas.

– Vi gjorde en del egna test men fick inte till det som vi ville. Därefter fick vi tag i en kontakt som verkade lovande och kunde leverera tygerna med tryck i bra kvalitet. Dessvärre visade det sig att tillförlitligheten i leveranserna

inte var särskilt hög, säger Anna.

Merparten av motiven på väskor är kvinnor i alla dess former. Närbilder på ansikten eller halv- och helkroppsbilder.

– Den röda tråden är att jag och Sara har samma syn på starka kvinnor. En lite egen version av feminism där svagheter vänds till styrkor och där alla ska våga vara sig själva. Oavsett hur man gör det ska man våga höras, synas och ta plats. Våga vara sexig på sina egna villkor, fortsätter Anna.

När vi börjar prata om målgruppen dröjer de båda på svaret, men sedan kommer det:

– Målgruppen är väl egentligen folk som köper väskor för att de är snygga och även praktiska.

I oktober sålde de en liten serie väskor med tre olika motiv där behållningen gick oavkortat till Cancerfonden. Ett par av dessa

BAGS

MOOD

Väskorna sticker verkligen ut och är riktiga blickfångare.
Foto: Tony Berg

väskor har texten "Fuck cancer" på framsidan.

Hittills har Moodbags var ett projekt för Anna Lövgren och Sara Aldén och de har inte levererat särskilt många väskor än, utan mer haft väskorna för visning. Men intresset ökar och de får allt fler förfrågningar om väskor och vart man kan köpa dem.

Vid sidan av Moodbags har de båda flera egna projekt som de också arbetar med att utveckla. Anna Lövgren har en väskserie hon kallar för Bitchic där det handlar mycket om att jobba med återvunnet material. Framförallt päls och skinn, och spännande tyger.

Sara Aldén jobbar mycket med illustrationer och har bland annat en serie julkort och arbetar även med en illustrerad saga om en flicka och en isbjörn.

– Just nu funderar vi på hur vi ska gå vidare. Hittills har vi gjort detta som en hobby, men om intresset fortsätter att växa kan det mycket väl bli så att vi startar ett företag. Just nu sonderar vi terrängen lite, men med tanke på Corona så är det inte helt lätt så vi får kanske avvakta lite och se vart allt tar vägen, menar Anna Lövgren.

Duon menar att de trots allt bara är i startfasen och om det ska fungera att lansera Moodbags på en högre nivå med återförsäljare så måste man först säkra tillförlitliga leveranser av material.

– Vi måste också se om det inte går att ha en bredare serie av illustrationer där vi gärna spelar på känslor, humor och liknande, tillägger Sara Aldén.

En liten dröm de har är att hitta ett litet antal av exklusivt utvalda

BAGS

MOOD

*Stil och attityd går hand i hand
när det gäller Moodbags.*
Foto: Tony Berg

Sara Aldén med ett par väskor ur Moodbags kollektion.

Foto: Tony Berg

återförsäljare.

– Det skulle exempelvis vara roligt om vi kunde få in en fot hos Butik Minilla i Stockholm där Pernilla Wahlgren är delägare. Där skulle nog våra väskor passa ypperligt då jag gillar deras stil och utbud, ler Anna.

När de väl hittat stabila leverantörer och återförsäljare och är nöjda med sin kollektion

är det dags att gå vidare.

– Men just nu tar vi det medvetet ganska lugnt och försiktigt. Vi gör hellre små misstag tidigt i processen än stora när vi är uppe och producerar på allvar, avslutar Anna Lövgren.

Tony Berg

BAGS

FENDER

från liten kvartersbutik till världsledande på elgitarrer

Efter att Leo Fender blivit uppsagd från sitt jobb på en däckfirma i Kalifornien lånade han 600 dollar och startade en egen elektronikbutik. Det ledde sedan till att han startade Fender som idag är världens största gitarrtillverkare och som i sin tur äger flera andra indumenttillverkare. Vi berättar om företagets utvecklingen från starten fram till idag.

Han var inte först med att göra en elgitarr, det hade Les Paul redan gjort på 1930-talet. Han skapade heller inte den första förstärkaren, det gjorde Ampeg redan på 1920-talet. Leo Fender blev ändå den store pionjären när det gäller elgitarrer, elbasar och förstärkare.

Det är kanske lite överdrivet att påstå att berättelsen om gitarrmärket Fender började redan 1909, men på ett sätt stämmer det. Då föddes nämligen Fenders grundare Clarence Leonidas "Leo" Fender i Kalifornien. Hans föräldrar Clarence Monte Fender och Harriet Elvira Wood hade en ranch i Orange County, Kalifornien där de odlade grönsaker, meloner och apelsiner som de sålde från sin pick up vid marknaden i Long Beach.

Han började tidigt intressera sig för elektronik. En av anledningarna till intresset var Leos farbror Joh West. Han drev en bilverkstad i Santa Maria, Kalifornien. En jul skickade han lite överblivna elektronikdelar till Leo. När han sedan fick besöka sin farbrors bilverkstad och se en hemmagjord radio tog intresset fart på allvar. Han försökte lära sig hur de fungerade och kom underfund med hur han kunde laga en trasig radio.

Trots sitt intresse för elektronik valde han en annan bana med sin utbildning. På Fullerton Junior College utbildade han sig till revisor och arbetade ett tag för ett företag som sålde is och därefter på Kaliforniens vägdepartement och sedan ett däckföretag.

Leo Fender hade inte någon formell utbildning inom elektronikområdet utan var helt självlärd. Han höll intresset vid liv vid sidan av sitt arbete som revisor. Ett lokalt band hade frågat Leo om han kunde hjälpa dem att bygga ett ljudsystem som de behövde när de spelade på olika danser och föreställningar. Det kunde han väl. Ryktet spred sig och snart hade han byggt sex olika ljudsystem, eller PA som det kallas idag. På den tiden var detta ingenting som fanns att köpa i några musikaffärer. Det var specialbyggen.

1934, samma år som han började sitt arbete hos det statliga vägdepartementet i San Luis Obispo, Kalifornien gifte han sig med Esther Klosky. Efter nedskärningar från staten upphörde hans anställning hos vägdepartementet. Ett tag arbetade han på ett däckföretag, men även där gjorde de dåliga tiderna sig påminda. När han 1938 även blev uppsagd från det jobbet hade han sparat en del pengar och tog samtidigt ett lån på 600 dollar. Han och Esther flyttade till Fullerton, där han öppnade sin affär.

Där arbetade han med att reparera och sälja radioapparater, fonografer, hemmaljudsförstärkare och liknande. Han fortsatte även med att bygga PA-system och började även göra instrumentförstärkare på beställning. Han sålde bra i sin butik och tillverkade även PA-system som han hyrde ut. Leo var en driven affärsman och började även sälja skivor och annat som folk ville ha. Fick han en förfrågan efter något inom elektronik han inte hade kunde han ofta skapa det. Han var heller inte nöjd bara med att ha skapat en förstärkare eller elektronisk produkt utan fortsatte hela tiden att utveckla dem och göra dem bättre.

Ryktet spred sig inom musikerkretsar och allt fler musiker sökte sig till Fenders butik i Fullerton för att få hjälp. Någon kom

in och ville ha hjälp med att förstärka ljudet från sin akustiska gitarr som då ofta användes i storband eller inom jazzen. I ungefär samma veva hade elektriska gitarrer som Hawaiian och lap-steel blivit allt populärare.

Leo hade blivit tvungen att ta bort ett av sina ögon när han var åtta år gammal och fått det ersatt med ett emaljögga. Det innebar att han inte blev inkallad till militären under andra världskriget utan kunde fortsätta att arbeta med sitt företag.

I början av 1940-talet träffade han Clayton Orr "Doc" Kauffman. Han var musiker och chefsdesigner för elektriska gitarrer hos företaget Rickenbacker som då redan byggt och sålt elektriska lap-steelgitarrer under ett decennium.

Kauffman hade 1935 uppfunnit och patenterat ett mekaniskt vibrato som fick namnet Vibrola, men som ofta kallas Kauffmanns Vibrola. De båda kom väl överens och de startade tillsammans företaget K & F Manufacturing Corporation där de skulle designa, tillverka och sälja elektriska instrument och förstärkare.

1945 inledde de produktionen av Hawaii-gitarrer i stål som var utrustade med en mikrofon Leo fick patent på. Till dessa hade de också utvecklat en förstärkare. Leo insåg att det fanns större möjligheter att utveckla sitt företag genom att sälja nytillverkade produkter än att reparera gamla. Kauffman var inte av samma åsikt. Han hade varit med om hur Rickenbacker misslyckats med precis samma sak, så han var rädd att förlora sina satsade pengar.

De bestämde sig för att skiljas åt som partners 1946. Leo Fender jobbade vidare på sin idé och döpte samtidigt om företaget till Fender Electric Instrument Company. Hans butik blev kvar till 1951, men efter 1947 var Leo själv inte särskilt mycket involverad i driften av den.

Den ursprungliga produkten på företaget var en steel-gitarr som Leo hade utvecklat åt sin vän, gitarristen Noel Boggs, 1946. Den gitarren anses också vara den första som hade den numer klassiska Fender-logotypen.

Efter ett par år anställde Leo ingenjören George Fullerton och det var starten på en lång relation som partners och vänner. De båda utvecklade många av Fenders elektriska gitarrmodeller och förstärkare ihop. Det var också George som introducerade möjligheten att göra gitarrerna i olika färger. Den första färgen döptes till Fullertonröd.

I början hade Fender två standardfärger på sina gitarrer, sunburst och blonde. Några gitarrer målades åt speciella artister. En av de första med annan färg var en Nocaster som gjordes till Oscar Moore som var gitarrist i Nat King Coles trio. Gitarren målades vit och all mekanik och plektrumskydd var i guld. 1956 var första året Fender erbjöd sina kunder att för ett litet prispåslag kunde de få sin gitarr i valfri färg.

De flesta färgerna kom från Duco och var samma färger som General Motors använde på sina bilar. Det fanns dock en färg som skapades speciellt för Fender och det var Candy Apple Red. Sedan använde man även färger från andra bilmärken.

Bilen var den stora framtidsdrömmen i USA efter andra världskriget och Fender insåg att det kunde vara smart att

rida på den vågen och samtidigt tjäna lite extra på varje gitarr.

Vid sidan av Fender och Fullerton var även Freddie Tavaras och Don Randall en starkt bidragande orsak till att Fender som märke och företag utvecklades och växte. Freddie Tavaras var musiker och produktionsingenjör och hade ofta vettiga synpunkter på vad som fungerade eller inte på instrumenten. Men den starkast bidragande orsaken var Don Randall som av många ansågs vara ett geni inom marknadsföring. I början hade Fender distribuerat sina produkter genom Rickenbacker. Det ändrade Don Randall på, han skapade en kedja av återförsäljare, något som inte särskilt många företag hade på den tiden. Första såg de till att täcka in USA sedan blev det Europa och resten av världen.

Från stålgitarren hade Fender gått vidare till elektrifierade orkestergitarrer i trä. Han var hela tiden noggrann med att lyssna till vad musikerna hade att säga om sina instrument. Leo insåg att ett av de stora problemen var att många av gitarristerna som levde på sin musik bara hade en gitarr, om det behövde repareras blev det ofta dyrt och under tiden hade de ingenting att spela på och kunde då heller inte tjäna några pengar. Så det behövdes en gitarr som inte var så dyr och som kunde lagas snabbt och enkelt till en låg kostnad.

Redan 1943 hade Leo tillverkat sin första elgitarr men den såg mest ut som ett basebollträ. Den bestod i stort sett bara av ett huvud, en hals och en liten kropp som inte var mycket bredare än halsen.

Leo Fender spelade visserligen musik själv, men inte gitarr utan saxofon. I vissa fall kan det ha försvårat arbetet med att utveckla gitarrer, men å andra sidan kunde han tänka utanför boxen. Det var just därför han var så noggrann med att lyssna på musikernas åsikter. Gitarrerna var som sagt dyra, men också ömtåliga och otympliga.

Han började arbetade på en ny version av en solid gitarrkropp. Det fanns redan då flera som arbetade åt samma håll och det är svårt att veta hur mycket av inspirationen Leo Fender tog utifrån. Han var god vän med Paul Bigsby som hade utvecklat en solid gitarr åt gitarristen Merle Travis, så det finns möjligheter att han snappat upp ett och annat. Leo som hyrde ut ljudanläggningar till en rad band hade också blivit medveten om problemet med rundgång på grund av resonansen i akustiska gitarrkroppar.

Han gjorde några olika prototyper som några gitarrister fick prova att spela på i olika sammanhang. Deras synpunkter på vad som var bra eller dåligt tog han sedan till sig och förändrade sin prototyp efter detta och skickade ut nästa version för en ny testrunda.

När han tyckte sig ha hittat rätt presenterade han Fenders första solida elgitarr, Esquire 1950. Halsarna på dessa gitarrer hade ingen dragstång då Leo trodde att det inte skulle behövas. Första gitarren hade en pickup, svart kropp och vitt plektrumskydd och kroppen hade i stort sett samma form som dagens Telecaster. Det tillverkades bara ett 50-tal av dessa gitarrer innan den utvecklades och fick dragstång.

1951 utvecklades elgitarren. Den fick två pickuper, den berömda huvudformen vi idag känner igen som Telecaster-

huvudet och den hade dragstång. Den döptes till Broadcaster, en namnidé Leo fick från radions utsändningar. Prislappen låg på 169:95 dollar. Det var Fenders första gitarr som massproducerades, ändå hann de inte sälja mer än ett par hundra innan det var stopp, åtminstone på namnet Broadcaster.

Fender fick ett telegram från Gretsch Company i New York. Där Gretsch informerade Fender om att de hade ett varumärke med namnet Broadcaster på några av sina trummor. Fender som var ett relativt ungt företag insåg att det inte gick att ta strid för namnet så det gällde att byta snabbt. Samtidigt var Leo en sparsam herre. Nu hade företaget ett antal logo där det stod Fender Broadcaster som de inte kunde använda. Lösningen blev att klippa bort Broadcaster och bara köra med Fender-loggan på de gitarrerna. Därav kom de att bli kallade No-casters.

När företaget presenterade sin nya elgitarr med solid kropp på musikmässan NAMM var det många etablerade instrumenttillverkare som i det närmaste hånade Fender.

Återigen drog han nytta av sina fina kontakter med musikerna och de mest kända på den tiden fanns inom countryn. Fender försåg helt sonika några av de ledande gitarristerna med sin elgitarr, sedan började det hända saker.

I samband med att tv-apparaterna gjorde sitt intåg på marknaden fick gitarren ett nytt namn – Telecaster. Den gitarren kom på många sätt att förändra gitarrvärlden. Här fanns helt plötsligt en gitarr som många musiker hade råd med och som var både tålig och snabb att laga om något skulle gå sönder oavsett om det handlade om hårdvaran, halsen, pickuperna eller kroppen.

I början tänkte de göra kropparna i furu men det var så mjukt att de fick problem med att kroppen kunde bli lite skev. Valet föll till slut på ask som är ett hårdare träslag och som inte hade några problem med att hålla formen. Fender ska till och med ha talat om att "Telecastern är en solitt byggt gitarr som kan användas till att få stopp på ett barbråk och ändå behålla stämningen och vara fullt spelbar", det är marknadsföring det.

Esquire fanns kvar som modell fram till 1969 med en pickup. Senare har den dykt upp vid lite jubileum och annat genom åren.

Fender var kanske inte först med en riktig elgitarr, men han var en pionjär när det gällde att utveckla den till något som alla musiker kan äga och spela på.

En av Fenders stora fördelar som företag var att de flesta av delarna på gitarrerna tillverkades i deras egen fabrik. Leo var en mästare på att skapa verktyg för produktion av delarna oavsett om det var hårdvara, hals, kropp eller elektroniken. På den tiden fanns inga mästarebyggare på fabriken som det gör idag. De bygger specialmodeller både till kända gitarrister som är knutna till företaget men även efter egna idéer. Dessutom finns idag Custom där du kan få din egen Fender byggd precis som du vill ha den.

När Fender började växa som företag tack vare produkter som Telecastern och deras förstärkare var en stor del av arbetsstyrkan kvinnor och folk som invandrat till USA under efterkrigstiden.

De tecknade också avtal med V.C. Squier Company som försåg Fender med strängar till sina gitarrer.

Countrystjärnan Jimmy Bryant var en av de första stora förespråkarna för Fenders elgitarrer han blev också det första affischnamnet företaget använde i sin marknadsföring.

Kort efter att den första elgitarren var skapad hade Leo och gett sig på en elektrisk bas, resultatet blev Precision Bass. Han hade insett att när gitarrerna nu var elektriska och förstärka kunde kontrabasisten inte mäta sig med gitarristerna i volym. Den nya elbasen medförde egentligen bara fördelar för basisterna. Den var, precis som elgitarren, billigare att köpa, enklare att laga och för basisten också betydligt lättare att frakta med sig till och från spelningar. Nu kunde de sluta bära runt på sina hundkojor som de ofta kallades i musikerretsar på den tiden.

En annan stor fördel med elbasen var att Fender försåg halsen med band vilket gjorde att de kunde spela med större precision, därav namnet på basen. Gitarrförstärkarna passade inte optimalt till basarna så Fender utvecklade sin första basförstärkare, Bassman, en 25-watts förstärkare med en 15 tums högtalare. Den fick senare 45 watt och fyra 10 watts högtalare istället och blev även en favorit hos gitarristerna.

Instrumenttillverkaren Gibson var från början inte särskilt intresserade av solida elgitarrer, men när de märkte vilka framgångar Fender hade med sina första modeller vaknade företaget. Genom ett samarbete med gitarristen Les Paul skapar den första Gibson Les Paul Goldtop, sedan var racet igång.

1954 presenterade Fender en ny modell – Stratocastern. Tanken var först att den skulle ersätta Telecastern. Stratocastern designades av Leo Fender, Bill Carson, George Fullerton och Freddie Tavares. Det unika med den nya modellen var bland annat formen på kroppen. Designteamet hade lyssnat på musikernas synpunkt på Telecastern och utvecklat en mer balanserad kropp och som hade dubbla utskärningar på kroppen så att gitarristerna kunde komma åt högre positioner på halsen.

Dessutom hade den en utskärning där gitarrkroppen vilar mot gitarristens kropp vilket gjorde den behagligare att spela på. Inte minst för de gitarrister som gjorde långa spelningar på danser och liknande. Det var också den första elgitarren med tre pickuper. Det innebar att gitarristerna har fler olika ljudbilder att välja på allt utifrån hur de väljer att kombinera sina pickuper. En annan nyhet var stallet som hade en fjäderupphängning och svajarm, eller tremolo som det också kallas.

Nu blev Stratocastern inte någon omedelbar succé, men Buddy Holly & The Crickets var allt som behövdes för att ändra det. När Buddy Holly sjöng sina hits och riffade på en Stratocaster var Fenders lycka gjord. Därefter har en lång rad av gitarrister, och basister för den delen, hjälpt till att grundmura Fenders rykte som instrumenttillverkare.

Stratocastern är idag, 66 år efter att den skapades världens mest kopierade elgitarr-modeller.

Något som kanske inte är allmänt känt är att George Harrison

Brad Paisley med sin Paisley Telecaster.
Foto: Fender

och John Lennon skaffade sig Stratocasters 1965 och använde dessa under inspelningarna av "Help!" och "Rubber soul" samt en del senare inspelningar. På "Nowhere man" spelar de det tvåstämmiga gitarrsolot på varsin Sonic Blue Stratocaster. Senare målade George Harrison om sin Sonic Blue Stratocaster och gav den namnet Rocky.

Alla de förbättringar som gjort på i utvecklandet av Stratocastern innebar också att Telecasterna tid var förbi i Leo Fenders ögon. Men när gitarristerna fick reda på planerna att sluta tillverka Telecastern reagerade många av dem. Många ville ha valmöjligheten att kunna byta mellan de olika modellerna. Andra kunde inte tänka sig att spela på något annat än sin kära Telecaster. Återigen lyssnade Leo på musikerna och de båda modellerna har sedan dess alltid tillverkats hos Fender.

Även om modellerna i stort är samma, åtminstone i hals och kropp så finns det en rad olika varianter och modeller av de båda gitarrerna.

När det gäller Telecastern finns det sedan 1968 en modell som kallas B-Bender. Den har en inbyggd mekanisk lösning som gör att när gitarristen trycker kroppen nedåt aktiverar axelbandsknoppen mekanismen som höjer B-strängen höjas en hel ton, från B till C. B-Bendern utvecklades av musikerna Gene Parsons och Clarence White som spelade tillsammans i bland annat The Byrds. Parsons var trummis men hjälpte White med det tekniska när de gjorde om hans Telecaster till den första B-Bendern. När White gick bort i början av 1970-talet hamnade gitarren hos countrystjärnan Marty Stuart och blev dennes förstaval som gitarr.

Två år efter Stratocastern introducerades två nya modeller i Fenders sortiment. Det var Musicmaster och Duo-Sonic. Båda tänkta för yngre musiker med mindre händer. Därför hade de en kortare skala på 22,5 tum och 21 band.

1958 presenterades Jazzmastern som var avsedd för just jazzgitarrister. Återigen trodde Leo Fender att den nya modellen skulle ersätta den gamla, men det blev inte så den här gången heller. Den gick inte hem hos den tilltänkta målgruppen. Däremot blev Jazzmastern uppskattad bland gitarristerna inom surfmusiken.

Sedan dess har företaget fortsatt att introducera nya modeller med jämna mellanrum som Mustang, Jaguar och Lead för att nämna några av modellerna. Det finns även flera modeller bland basarna men där är Jazz Bass den mest framstående tillsammans med Precision Bass.

1965 sålde Leo Fender sitt företag till CBS. I samband med försäljningen av företaget var Leo Fender tvungen att underteckna ett avtal om att inte konkurrera med CBS. Han stannade som konsult på företaget under några år men slutade sedan.

Det var inte långt undan att historien om Fender slutat där. Trots att CBS inledningsvis kunde öka omsättningen dalade försäljningen av gitarrer. Det var så illa att det till och med fanns ett fastställt datum för när Stratocastern skulle sluta tillverkas. Det fanns givetvis flera anledningar till den dåliga försäljningen. En var att kvaliteten på instrumenten blivit sämre i takt med

*Jimi Hendrix sätter eld på sin
Stratocaster vid sitt berömda
framträdande på The Monterey
International Pop Festival
i Juni 1967.*

Foto: Ken Marcus

ökade vinstkrav. En annan var att de stora stjärnorna saknades bland gitarristerna.

Det var på den senare av de båda punkterna som räddningen kom när en ung gitarrist från Seattle slog igenom i slutet av 1960-talet. Gitarristen var ingen annan än Jimi Hendrix och han använde sina Stratocaster som ingen annan gjort före honom. Han spelade på dem på ett sätt som få trodde var möjligt, han slog dem i bitar, eldade upp dem, ja det fanns till synes ingenting Jimi Hendrix inte kunde göra med en Stratocaster. Det var vad som behövdes för att få fart på försäljningen igen – alla ville ju bli en ny Jimi Hendrix.

Jimi Hendrix till trots, åren i CBS ägo ses av många som de mörka åren för Fender. Förutom att byggkvaliteten var sämre men det var bara en del av ändringarna för att få ut mer pengar i vinst från varje gitarr. Elektronik och andra delar gjordes av billigare och sämre material. Färgen byttes också från nitrocellulosa till polyuretan. Den senare är tjockare och har förvisso lite mer glans, men är samtidigt så tjock att den ibland påverkade gitarrens ljud, inte minst när det gällde de akustiska och halvakustiska modellerna.

I mitten av 1980-talet köpte Bill Schultz tillsammans med en del anställda och andra investerare loss Fender från CBS för 12 miljoner dollar, något han inte behövt ångra. Med Schultz vid rodret gjorde Fender en riktig uppryckning. Masstillverkningen av gitarrer flyttades utomlands, främst till Japan och Mexiko, samtidigt som gitarrbyggarna hemma i USA fick återgå till att bli just gitarrbyggare och inte montörer som de varit under ett antal år. Företaget fick verkligen börja från noll, inga maskiner eller fabriker ingick i köpet. Det enda som egentligen ingick var namnet Fender med tillhörande logos samt patenten på alla modeller och ett relativt litet lager med delar till de olika gitarrerna.

Till en början tvingades nya Fender köpa sina gitarrer från utländska tillverkare, främst i Japan. Som tur var för Fender höll de japanska gitarrerna mycket hög klass. Idag är det många samlare som letar efter tidiga japanska Fender-gitarrer. 1985 öppnades den första egna fabriken i Corona, Kalifornien och två år senare var det dags för den andra fabriken som placerades i Ensenada i Mexiko.

1987 startade företaget också Fender Custom Shop som bygger instrumenten helt efter musikernas önskemål. En del av produktionen från Custom Shop blir också vanliga produktionsgitarrer.

Företaget har sedan utvecklats och är idag ett av världens största företag inom instrument- och förstärkartillverkning. Om det strax efter mitten av 1960-talet saknades affschnamn för företaget är läget ett helt annat idag. Numer köar musiker för att bli officiella Fender-musiker och många av musikens stora idag är på ett eller annat sätt knutna till företaget. En del via sponsring, andra har egna signaturmodeller som tillverkas och säljs av Fender. Inte sällan har Fender nytillverkat exakta kopior av artistens favoritinstrument från Fender. För ett antal år sedan skapades också en modellserie som fick samlingsnamnet Pawn

Shop. Det var gitarrer som såg verkade vara hybrider från tidigare Fender-modeller som kombinerades friskt i olika varianter. Ingen omedelbar succé kanske, men Fender gjorde något smart. Serien tillverkades bara under en kort period, så idag är de instrumenten samlarobjekt.

Idag tillverkar Fender sina dyraste gitarrer på sin Corona-fabrik i Kalifornien och tillverkar dessutom en mängd andra gitarrer av hög kvalitet i Ensenada-fabriken i Baja, Kalifornien, Mexiko. Fender har fortfarande tillverkning i Japan och även dessa instrument håller riktigt hög nivå. Numer har Fender även fabriker i andra länder, men normalt är nivån högst på de tre förstnämnda. Dessutom tillverkar och säljer Fender gitarrer under märket Squier som är prisvärda varianter av Fenders modeller. Fender har blivit en av världens ledande gitarr- och förstärkartillverkare genom att möta musikernas behov och skapa kvalitetsprodukter. Våren 2019 var företaget väldigt nära att förvärva största konkurrenten Gibson som då var illa ute ekonomiskt.

Fender äger idag en rad olika märken däribland Gretsch, Jackson Guitars, Charvel, Hamer Guitars, Kaman Music Corporation, Ovation, Takamine, Tahoma, Guild, SWR med flera.

William Schultz dog den 21 september 2006. Han blev VD för Fender Musical Instruments Corporation när Fender köptes loss från CBS och anses av många vara mannen som räddade Fender.

Leo Fender hade vid försäljningen förbundit sig till att inte konkurrera med CBS och Fender under ett antal år, men 1971 var han tillbaka i branschen igen. Forrest White och Tom Walker startat ett företag de kallade för Tri-Sonix. De vände sig till Leo för finansieringshjälp. Båda hade tidigare arbetat på Fender men trivdes inte under CBS ledning. Leo och hans vän George Fullerton blev intresserade och ställde upp. Leo gillade emellertid inte namnet Tri-Sonix. 1973 ändrades namnet till Musitek Inc men året efter blev det kort och gott Music Man.

Två år senare byggde Leo Fender och George Fullerton en fabrik där de skulle tillverka instrumenten för Music Man. Först började de med gitarrer och kort därefter basar. StingRay-basen var en innovativ design. Visserligen lånades en del av kroppens formen från Precision Bass, men StingRay anses vara den första basen med aktiv elektronik. Music Man blev också kända för sina förstärkare som påminde ganska mycket om Fenders men som var vidareutvecklade och förbättrade av Leo och hans team.

CLF Research (Clarence Leo Fender) tillverkade instrumenten och Music Man distribuerade och sålde dem. Till slut uppstod en spricka mellan företagen beroende på att betalningar släpade efter men också produktionens inriktning. Då började Leo Fender och George Fullerton tillverka och sälja instrument under det egna namnet G&L (George & Leo). Music Man å sin sida såldes till Sterling Ball och ägs av familjen Ernie Ball.

G&L:s gitarrer har mycket gemensamt med sina föregångare från Fender, men innehåller flera innovationer inom tekniken. Instrumenten är mycket välbyggda och har Leo Fenders Magnetic Field Design Z-Coil pickup designade för att förbättra tonen och minska brummet.

Leo var en riktig arbetsnarkoman och gjorde sitt sista arbetspass dagen före han dog den 21 mars 1991. Leos dåvarande fru, Phyllis, överförde då ledningen av G&L till John C McLaren på BBE Sound. George Fullerton förblev konsult hos företaget fram till sin död 2009.

Tony Berg

Fakta

Elgitarrer: Esquire, Broadcaster (No-caster), Telecaster, Stratocaster, Jazzmaster, Jaguar, Mustang, Duo-Sonic, Meteora, Sixty-Six, Powercaster, Lead, Lead II, Toronado, Bronco, Bullet, Coronado, Custom, Cyclone, D'Aquisto, Electric XII, HM Strat, Jag-Stang, Katana, Maverick, Marauder, Montego, Musicmaster, Performer, Prodigy, Showmaster, Stagemaster, Starcaster, Swinger och TC90. Dessutom Pawn Shop-modellerna '51, '70's Strat Delievered, '72, Jaguarillo, Mustang Special, Offset Special samt Super-Sonic. Lägg därtill en lång rad signaturmodeller för olika gitarrister.

Elbasar: Precision, Jazz, Jaguar, Mustang, V, VI, Bronco, Bullet Coronado, Dimension, JP-90, MB-4, MB-5, Musicmaster, Performer, Prophecy II, Starcaster, Telecaster, Urge, Zone. Dessutom Pawn Shop-modellerna VI, Reverse Jaguar samt Mustang. Även på bassidan finns det en lång rad signaturmodeller.

Fender officiella gitarrister: Jimi Hendrix, Jimmy Page, Stevie Ray Vaughan, Jimmie Vaughan, Yngwie Malmsteen, Michael Landau, Eric Clapton, Merle Haggard, Dick Dale, Danny Gatton, Albert Collins, Robert Cray, Rory Gallagher, Jeff Beck, John 5, Robin Trower. Listan kan göras mycket längre.

Fender officiella basister: Phil Lynott, Pino Palladino, Dusty Hill, Flea. Även denna lista kan göras mycket längre.

De dyraste gitarrer genom tiderna

1. Fender Stratocaster 1969/1983

3.975.000 dollar, såld på auktion hos Christies 2019. David Gilmours "Black Strat" som användes på alla Pink Floyd-album och turnéer 1970-1983 inklusive hans fyra soloalbum.

2. Gibson J-160E 1962

2.902.000 dollar, såld på auktion hos Juliens 2015. Tillhörde John Lennon och det var denna gitarr han använde i början av sin låtskrivarkarriär till låtar som "She loves you", "I want to hold your hand", "Please, please me" och "All my loving" för att nämna några

3. Fender Stratocaster 2005

2.700.000 dollar, såld på auktion i samband med en välgörenhetsauktion för Reach out to Asia 2005. Bryan Adams engagerade sig för offren efter tsunamin i Asien 2004. Han fick en rad artister att signera sin gitarr som såldes för att få in pengar. Qatars kungafamilj köpte den för en miljon dollar, men donerade tillbaka den till Reach out to Asia som sålde den för 2.7 miljoner dollar. De artister som signerat gitarren är Eric Clapton, Mick Jagger, Keith Richards, Brian May, Jimmy Page, David Gilmour, Jeff Beck, Pete Townsend, Mark Knopfler, Ray Davies, Liam Gallagher, Ronnie Wood, Tony Iommi, Angus & Malcolm Young, Paul McCartney, Sting, Ritchie Blackmore, Def Leppard, och Bryan Adams.

4. Doug Irwin Custom "Wolf" 1973

1.900.000 dollar, såld på auktion hos Guernsey 2017. Jerry Garcias "Wolf", hans andra specialgjorda gitarr från gitarrbyggaren Doug Irwin. Jerry Garcia testamenterade "Wolf" och "Tiger", en annan gitarr byggd av Irwin, till Irwin. Han fick dock kämpa för att få sitt arv då övriga medlemmar i Grateful Dead ansåg att gitarren var deras, men Irwin fick till slut gitarren efter en stämning. Han auktionerade ut den 2002 och "Wolf" satte då rekord för dyraste gitarren någonsin när den såldes för 798.500 dollar. När den återigen auktionerades ut 2017 mer än dubblades det priset.

5. Fender Stratocaster 1954 #0001

1.815.000 dollar, såld på auktion hos Christies 2019. Det är inte den första Stratocastern trots serienumret 0001, den första hade faltiskt 0100. Ännu en av David Gilmours gitarrer. Gilmour köpte gitarren av gitarrteknikern Phil Taylor som i sin tur köpt den av Seymour Duncan. Gilmour spelade på den bland annat vid Fender Stratocasters 50 årsjubileum på Wembley Arena 2004.

Esquire

Telecaster

Telecaster De Luxe

Mustang

Jaguar

Lead

Stratocaster

Jazzmaster

Precision Bass

Jazz Bass

U2:s gitarrist, The Edge, har en egen Signature Stratocaster och Fender De Luxe-förstärkare.

Foto: Eric Fairchild

Instrumentbilder

Foto: Fender

6. Gibson Les Paul 1957

1.250.000 dollar, såld på auktion hos Gottahaverockandroll.com 2019. Duane Allmans Gold Top som han bland annat använde vid inspelningarna av Allman Brothers album "Idlewild" samt Derek & The Dominoes inspelningar av "Layla".

7. Rickenbacker Model 1964 Rose-Morris

1.102.000 dollar, såld på auktion hos Juliens 2015. Gitarren var från 1964 en gåva från Rose-Morris som var generalagent för Rickenbacker i England. 1968 under inspelningarna av "White album" var det ganska spönt mellan medlemmarna i The Beatles och vid ett tillfälle lämnade Ringo Starr inspelningarna. När han kom tillbaka hade han skrivit några låtar som de andra gillade. John Lennon ville uppmuntra Starr till att skriva fler låtar så han gav Ringo sin Rose-Morris.

8. C.F. Martin D-36 1969

1.095.000 dollar, såld på auktion hos Christies 2019. David Gilmour köpte gitarren av en musiker utanför Manny's Music i New York 1971. Sedan dess var den Gilmours förstaval bland akustiska gitarrer vid inspelningar av en rad olika låtar. När han fick frågan av Sue Lawley på BBC Radio 4 i en intervju om vilken lyx han skulle ta med sig till en öde ö blev svaret: "Det blir ingen lyx, det blir en nödvändighet, jag tar med min akustiska Martin D-35. För livet vore omöjligt utan gitarr".

9. Fender Stratocaster 1964

965.000 dollar, såld på auktion hos Christies 2013. Den berömda Stratocastern Bob Dylan använde vid sitt framträdande på Newport Folk Festival 1965 när han för första gången stod på scen med en elgitarr och ett komband som spelade på elektriska instrument. Bandet bestod av Mike Bloomfield och några medlemmar ur Paul Butterfield Blues Band.

10. Fender Stratocaster hybrid

959.500 dollar, såld av Eric Clapton på auktion. Eric Claptons "Blackie" som han använde mycket under sin solokarriär men även med Derek & The Dominoes. Gitarren är egentligen ett hopplock av flera olika gamla Stratocasters. Det påstås att Eric Clapton gick in i en musikaffär någonstans i Texas. Han köpte sex gamla Fender Stratocasters. En gav han till George Harrison, en till Pete Townshend och en tredje till Steve Winwood. Av de övriga tre byggde han "Blackie". Han auktionerade ut gitarren till förmån för Crossroads Rehabilitation Center.

11. Doug Irwin Custom "Tiger" 1979 (Jerry Garcia)

957.500 dollar, såld på auktion hos Guernseys 2002.

12. Andy Beech Blue Cloud Guitar 1984 (Prince)

850.000 dollar, såld på auktion hos Juliens 2004.

13. Gibson ES-335 TDC 1964 (Eric Clapton)

847.500 dollar, såld på auktion hos Christies 2004.

14. Martin 000-42 1939 (Eric Clapton)

791.500 dollar, såld på auktion hos Christies.

15. Rickenbacker 425 1962 (George Harrison, John Lennon)

657.000 dollar, såld på auktion hos Juliens 2014.

16. Fender Stratocaster 1963/1964 (Stevie Ray Vaughan)

623.500 dollar, såld på auktion hos Christies 2004.

17. Rex Acoustic 1950s (Paul McCartney)

615.000 dollar, såld på auktion hos Cooper Owen 2019.

17. Fender Stratocaster 57V 1984 (David Gilmour)

615.000 dollar, såld på auktion hos Christies 2019.

19. Gibson Explorer 1958

611.000 dollar, såld på auktion hos Skinner 2006.

20. Fender Mustang Red 1966 (Jimi Hendrix)

598.000 dollar, såld på auktion hos Juliens 2007.

20. Fender Telecaster 1965 (Bob Dylan, Robbie Robertson, Eric Clapton m fl)

598.000 dollar, såld på auktion hos Juliens 2018.

20. Maraton Mastersound MS500 1963 (George Harrison)

598.000 dollar, såld på auktion hos Juliens.

Det finns några gitarrer som hör hemma på listan men på grund av att köpesumman inte är officiellt bekräftad listar vi dem nedan

Gibson Les Paul Standard 1959 (Peter Green, Gary Moore, Kirk Hammett)

2.000.000 dollar (privat).

Fender Stratocaster White 1968 (Jimi Hendrix)

2.000.000 dollar (privat).

Vid sidan av musiken har Jimmy Östlund ett stort bil och motorcykelintresse. På bilden poserar han med sin Cadillac Eldorado cabrilet
Foto: Tony Berg.

Fender

förstavalet för

Jimmy

Jimmy Östlund med sin allra första elgitarr, en Italiensk Klira Brazil som han fick i julklapp när han var fem eller sex år gammal.
Foto: Privat

Från Klira till Fender

Jimmy Östlund spelar nästan uteslutande på Fender idag. I samlingen finns det en rad olika märken, men det är sällan man ser Jimmy Östlund på scen med annat än Fendergitarrer.

Har man väl blivit frälst en gång, är det svårt att spela på något annat än Fender sedan.

En som håller med om det är Jimmy Östlund i Åmål. Han har härjat friskt i en rad olika band i Säffle och Åmål sedan 1970-talet och spelat alltifrån rock och pop till country, blues och hård-rock.

Idag är det Fender som gäller, men så var det inte i början. Första gitarren var en Klira Brazil, den fick han när han var runt fem eller sex år. Då var gitarren faktiskt aningen längre än den unge gitarristen.

Nu var inte gitarren Jimmys första instrument, han hade redan spelat piano ett tag när han fick sin första gitarr.

Men det var först i 13-årsåldern som gitarr-intresset vaknade på allvar hos Jimmy.

– Det var ju lite mer rock'n roll över en elgitarr än pianot, säger Jimmy.

Förebilderna i början av karriären var Sven-Ingvars, Spotnicks och Jimi Hendrix – i nämnd ordning, men även The Beatles kom att få en rätt stor roll i Jimmys musikliv.

– Jag såg ett omslag med Sven-Ingvars där de hade sina elgitarrer med, det tyckte jag var coolt.

Efter några års spelande på Kliran ersattes den av en Hagtröm. Den följdes i sin tur av märken som Duke och Greco och några till.

Därefter köpte Jimmy sin första Fender, en begagnad Stratocaster. Året var 1975, sedan dess har Stratocastern alltid varit ett av Jimmys huvudinstrument, även om det inte varit samma Stratocaster hela tiden. Han har även några andra gitarrer i samlingen

– Jag har en Gibson Les Paul Goldtop, en Vantage VP 795, en Höfner 172 och en Blade Durango. Den senare använde jag en hel del när jag spelade med i Wermlandsoperans ensemble i Karlstad. Där behövde jag en mångsidig gitarr

då vi spelade en rad olika stilar under föreställningarna, men annars är det mest Fender-gitarrerna jag använder vid spelningar.

Ett tag hade han även en Ibanez, det var egentligen en riktigt bra gitarr, men den gav inte det sound han ville ha.

Jimmy bildade sitt första band, Firgas tillsammans med Timo Tallvisto och Göran Noaksson. Jimmy spelade gitarr, Timo trummor och Göran bas. Efter ett tag slutade Göran och ersattes av Erik Ottenäs.

– Erik var lite äldre än oss och hade en hel del kontakter så trots att vi inte var så gamla hade vi en hel del spelningar, säger Jimmy.

Bandet ställde bland annat upp i en rocktävling på Mariebergsskogen – och vann.

– Förstapriset var en resa, men den hämtade vi aldrig ut.

Timo hoppade av och ersattes på trummorna av Dan Magnusson. Samtidigt hade Jimmy och Dan börjat spela, ihop med Janne Svensson och Per Skjervik under namnet Slips. Inledningsvis var det

egna rocklåtar med engelska texter tillsammans med några covers på The Police och Joe Jackson.

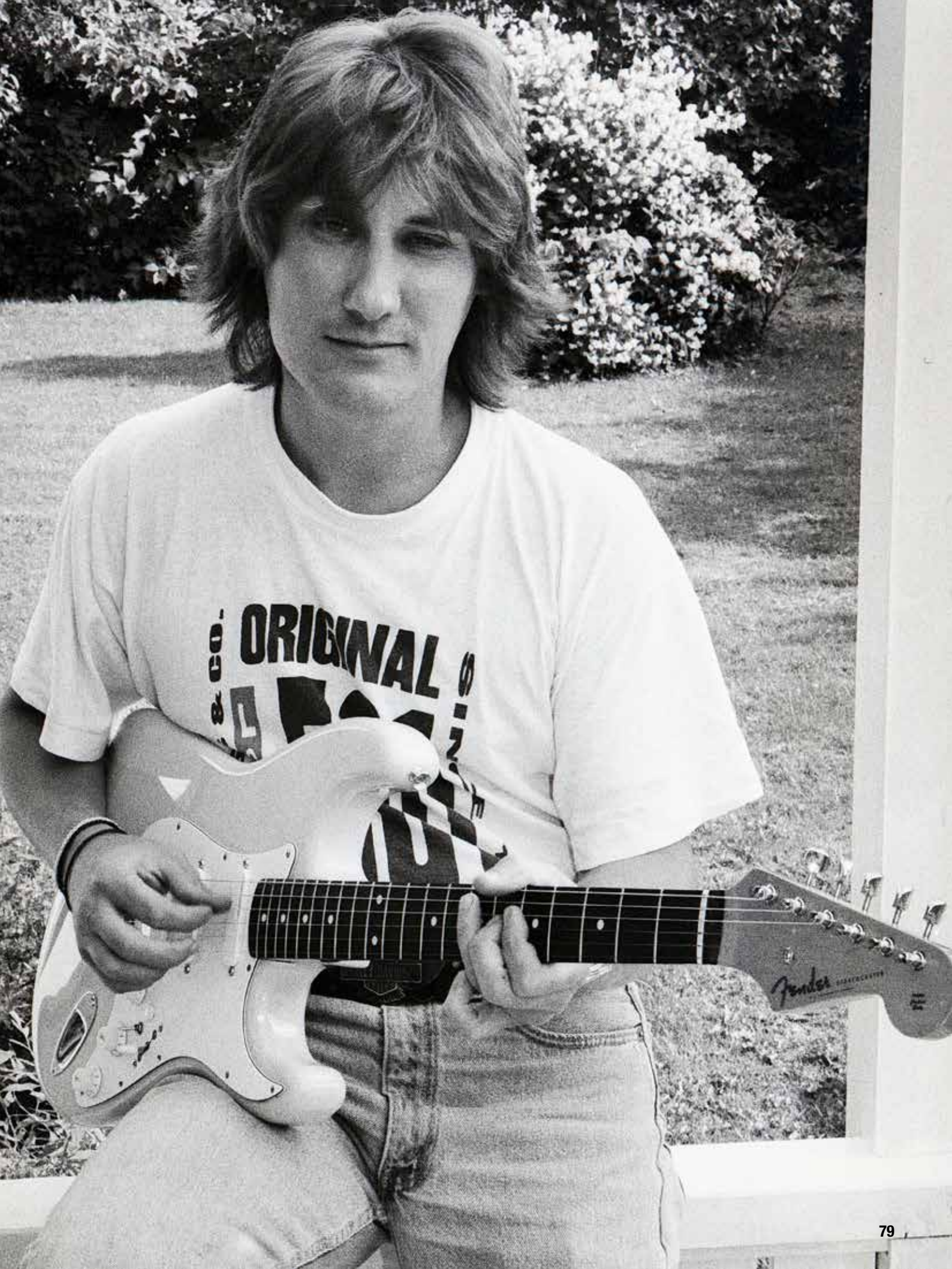
Firgas gjorde sin sista spelning i Karlbergsaulan i slutet av 1979. När ett band försvann ersattes det av ett annat. Vid sidan av Slips var Jimmy, Dan och Janne även med i Tupto som spelade jazzfusion. I det bandet ingick också bröderna Dan och Kaj Karlsson från Vänersborg.

När det började röra lite på sig med Slips tvingades bandet byta namn då det fanns ett dansband med samma namn. Efter lite funderande bestämde de sig för Pal Ritz & The Piccolos, ingen risk för att det skulle vara upptaget inte.

De första tre åren på 1980-talet ägnades åt Pal Ritz, men det rann så småningom ut i sanden. Skivbolaget räknade med att "Locka mej att älska", som var singeln från bandets debutalbum, skulle bli sommarens stora hit 1983, men så blev det inte.

– Det var ett tag under 1980-talet där jag inte spelade särskilt mycket ute. Jag pluggade på musikhögskolan i Göteborg under tre år samtidigt

som jag jobbade så mycket jag kunde på Säffle Karosseri så att studieskulden inte skulle bli så stora.

Pal Ritz & The Piccolos gjorde några enstaka spelningar i slutet av 1980-talet men annars var det lugnt för Jimmy Östlund.

I början av 1990-talet bildade tre fjärdedelar av Pal Ritz & The Piccolos ett nytt bluesrockband tillsammans med danske Bruno Yxenholt, bandet döptes till Hobo's Rhythm N' Blues Section.

Efter en spelning i Göteborg med Hobo's försvann Jimmys älskade Fender.

– Det var i början av 1990-talet jag blev av med min ögonsten, en Stratocaster från 1969. Det kändes riktigt tungt och jag var deprimerad ett bra tag. Jag hade trots allt haft gitarren i 15 år.

Inte nog med att favoritgitarren var borta, han fick heller ingen ersättning, vare sig från arrangör eller försäkringsbolag.

Ett tag efter spelningen i Göteborg anordnades en fest på motorgården i Åmål där Jimmy spelade tillsammans med Dan Magnusson, Janne Svensson och Bruno Yxenholt. Några dagar efter festen ringde Dan och Janne och sa att de skulle

repa på kvällen, men först skulle de ta en pizza.

När Jimmy kom till pizzerian hade bandet fått sällskap av ett gäng från motorgården. En av killarna från motorgården räckte över ett kuvert till Jimmy, det var behållningen från festen några dagar innan. Pengarna skulle utgöra grundplåten till en ny gitarr åt Jimmy.

– Jag kommer aldrig att glömma hur killarna ställde upp för mig, säger Jimmy Östlund.

För pengarna köpte han en Stratocaster från 1963. Den behövde visserligen renoveras lite, bland annat med nya band, men i det stora hela var det en riktigt bra gitarr.

Samlingen har sedan fortsatt växa samtidigt som Jimmy hunnit med att spela i en rad olika band.

Under en lång rad av år var han med i Crossing Keys som bland annat vann Country-SM. Numer är han även med i Inger Nordströms band, så countryn finns fortfarande kvar på repertoaren.

Jimmy Östlund har också varit medlem i Saints under en lång rad av år.

– Numer spelar vi inte så ofta med Saints, men då och då blir det någon spelning och det är alltid

lika roligt att spela med det gänget, säger Jimmy.

Under åren har Jimmy Östlund sedan byggt på sin Fender-samling undan för undan. Idag har Jimmy Östlund sex Fender Stratocasters. I gitarrsamlingen finns också en något udda Fender Telecaster Hipshot.

– Telecastern skiljer sig ganska rejält från Stratorna i ljudbilden, men den passar alldeles utmärkt till country, så när jag spelade med Crossing Keys är Telen faktiskt förstavalet.

Det senaste året har det inte blivit så många spelningar, av kända anledningar. Men Jimmy tillbringar en del tid i replokalen med Pal Ritz & The Piccolos och de har även en del nytt material på gång. Var, när och hur det kan bli aktuellt att visa upp det återstår att se.

Dessutom arbetar han på nya låtar tillsammans med Inger Nordström, så det kanske blir en hektisk tid för Jimmy Östlund när Coronan släpper sitt grepp om världen.

FAKTA JIMMY ÖSTLUND

Jimmys gitarrer: Fender Stratocaster, Fender Hipshot Telecaster, Fender Stratocaster CBS, Fender Stratocaster 1960's reissue, Fender Stratocaster, Fender Stratocaster, Fender Stratocaster hybrid, Blade Durango, Gibson Les Paul Goldtop, Vantage VP 795, Höfner 172, Klira Brazil och Klira Brazil.

Band Jimmy varit medlem i: Firgas, Tapto, Pal Ritz & The Piccolos, Hobo's Rhythm N' Blues Section, Crossing Keys, Saints, Misty Mountain, The Staff, The Groove, Lonesome Troubadours, Think Twice, Fat Bull & The Inseminators, Papa Dan & The Convicts on Probation, Captain & The Crew, Jimmy Östlund Experience, Deep Night Of Purple, Göran Blues Band, Fat Bull & his Vets med flera.

Artister Jimmy spelat med: Niklas Strömstedt, Sonja Stjernqvist, Sven-Bertil Taube, Anders Eljas, Inger Nordström, Lena Andersson, Tonys, Date, Mojo Buford, Kenny Brown, Tomas Ledin, Bygren Band, Thore Skogman. Van Preston

JIMMYS ELGITARRER

Fender Stratocaster

**Fender Telecaster
Hipshot**

Fender Stratocaster

Fender Stratocaster

**Gibson Les Paul
Goldtop**

Blade Durango

Vantage HP 795

Höfner 172

Fender Stratocaster

Fender Stratocaster

Fender Stratocaster

Fender Stratocaster

Klira Brazil

Klira Brazil

Höfner 500/1

Eko 995

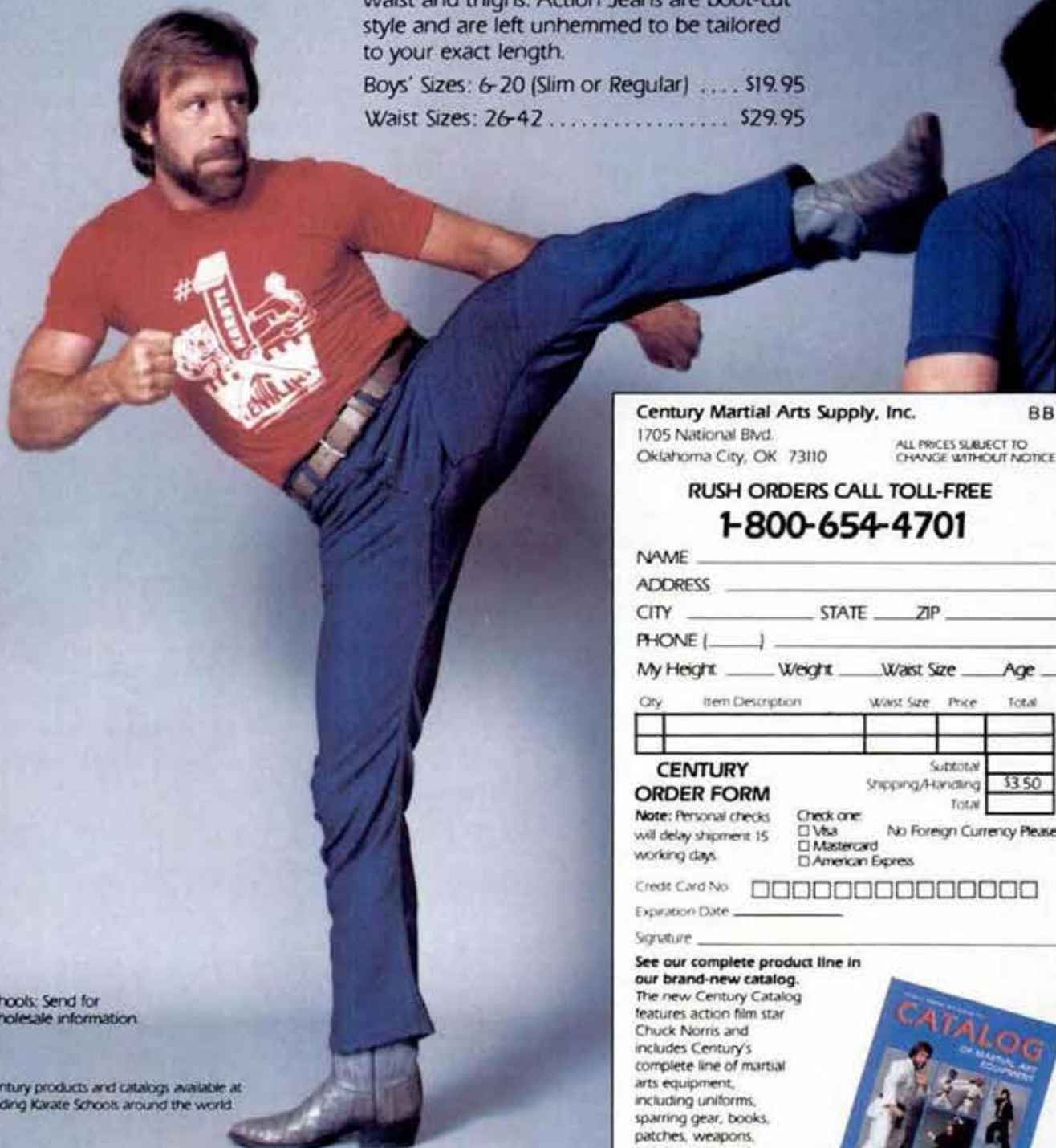
CHUCK NORRIS
ACTION JEANS
 FOR THE MARTIAL ARTIST

Developed for stunt fighting in the movies. These look and wear like regular western jeans but have hidden-gusset and stretch in the fabric so they won't bind your legs or rip out. Redesigned to give a better fit in the waist and thighs. Action Jeans are boot-cut style and are left unhemmed to be tailored to your exact length.

Boys' Sizes: 6-20 (Slim or Regular) \$19.95

Waist Sizes: 26-42 . . . . . \$29.95

Schools: Send for wholesale information.

Century products and catalogs available at leading Karate Schools around the world.

Guarantee: You may return your Action Jeans in NEW condition within 14 days and receive a prompt refund of your purchase price or exchange for size adjustment.

Chuck Norris

Century Martial Arts Supply, Inc. BB
 1705 National Blvd.
 Oklahoma City, OK 73110

ALL PRICES SUBJECT TO CHANGE WITHOUT NOTICE

**RUSH ORDERS CALL TOLL-FREE
 1-800-654-4701**

NAME _____
 ADDRESS _____
 CITY _____ STATE _____ ZIP _____
 PHONE (____) _____
 My Height _____ Weight _____ Waist Size _____ Age _____

Qty	Item Description	Waist Size	Price	Total

CENTURY ORDER FORM	Subtotal	
	Shipping/Handling	\$3.50
	Total	

Note: Personal checks will delay shipment 15 working days.
 Check one:
 Visa
 Mastercard
 American Express
 No Foreign Currency Please

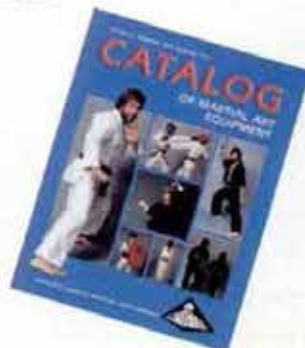
Credit Card No.

Expiration Date _____

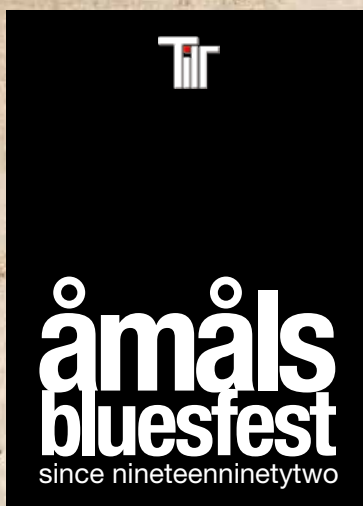
Signature _____

See our complete product line in our brand-new catalog.

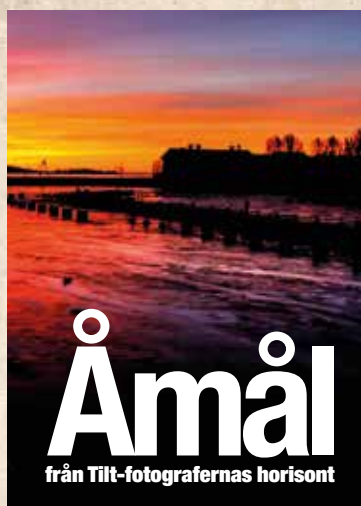
The new Century Catalog features action film star Chuck Norris and includes Century's complete line of martial arts equipment, including uniforms, sparring gear, books, patches, weapons, training gear, and leisure wear. To get your catalog, fill out the order form above and enclose \$2.00 to cover postage & handling. (Note: Free with purchase at your request.)

Aktuella böcker från och om Åmål

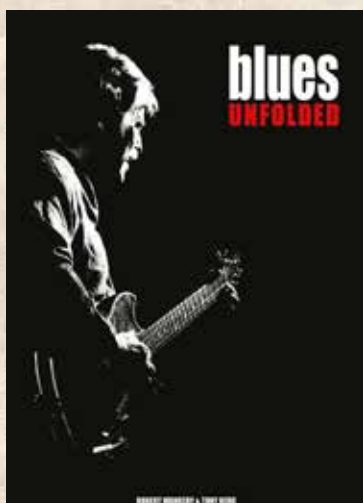
ÅG 250:-

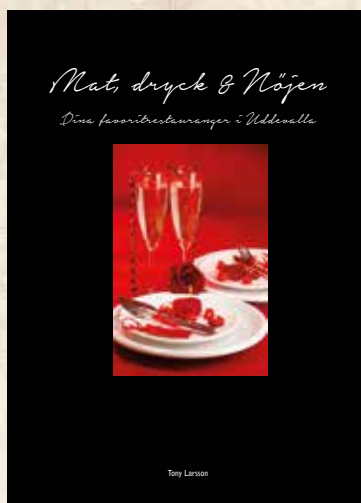
ÅG/ÅB 300:-

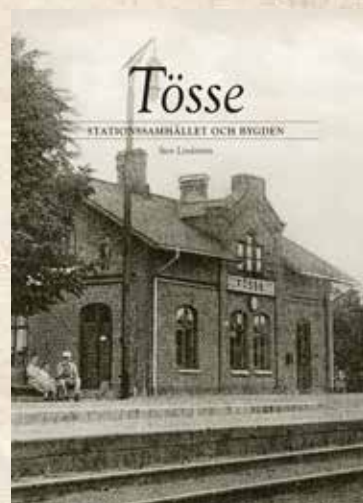
ÅG/ÅB 300:-

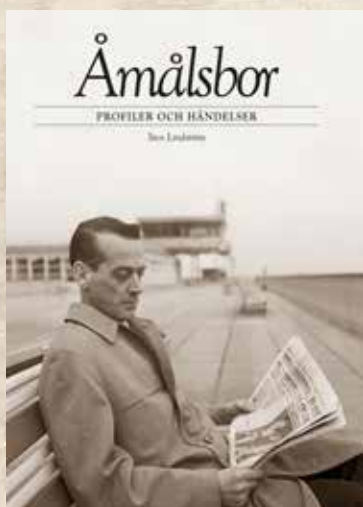
ÅG 250:-

ÅG 350:-

ÅG/ÅB 400:-

ÅG/ÅK 300:-

ÅG 300:-

ÅG 250:-

Böckerna finns att köpa på Åmåls Grafiska AB (ÅG), Åmåls Bokhandel (ÅB) eller Åmåls Kulturhus (ÅK)

Caroline Roosmark har
porträtterat 14 kvinnor
till årets upplaga av
kalendern *Sagolika kvinnor*.
Foton: Caroline Roosmark

Starka kvinnor

Sagolika kvinnor är en kalender utöver det vanliga. **Kalendern** porträtterar en rad starka kvinnor och **det är Caroline Roosmark** som är fotograf och **skapare av årets kalender.**

Inte helt ovanligt med kalendrar så här års, de kan innehålla bilder på idoler, bilar, djur eller i stort sett vad som helst. I kalendern *Sagolika kvinnor* för 2021 har Caroline Roosmark porträtterat 14 kvinnor. Bilderna är skapade utifrån välkända historiska händelser, sagor, myter och roller. Det som skiljer denna kalender från många andra är att den vill synliggöra den äldre kvinnan.

Bland bilderna finns ett stämningsfullt och fint porträtt på Marie Fredriksson. Franciska Levy, 92 år,

porträtteras i sagolik kalender

som överlevde förintelsen är också porträtterad. Suzanne Reuter, Efva Attling, Zara Larsson och Pernilla Wahlgren är också porträtterade. Caroline Roosmark har även fotograferat sin 84-åriga mor Harriet.

Nu är det inte bara kända kvinnor som porträtterats. Det finns även tre kvinnor som jobbar inom vården. En undersköterska, en intensivvårdssköterska och en läkare som alla tre jobbat på Karolinska sjukhuset under de värsta månaderna de upplevt på sjukhusets intensivvårdsavdelning. Caroline Roosmark berördes enormt av deras berättelser och för henne var det självklart att de skulle vara med i kalendern.

– Jag hoppas genom denna kalender kunna åter skapa lite styrka, kamp, funderingar, systemskap och magi i tillvaron ur det kaos som präglat 2020. Det

betyder också mycket för mig att kalenderprojektet uppmärksammar och stödjer Fryshusets "Barn till ensamma mammor", säger Caroline Roosmark.

15 kronor per såld kalender går till Fryshusets projekt "Barn till ensamma mammor". Det stöttar barn och ensamstående mammor som lever i socioekonomisk utsatthet.

Kalenderprojektet Årets kvinnor och män startades 2004. Genom åren har man samarbetat med Stadsmissionen, Plan Sverige, Ecpat, Nanne Network och Fryshuset. Från 2019 medverkar endast kvinnor i projektet.

Tony Berg

Kalendern kan beställas på roosmark.com

DRÖNARBILDEN

Fält utanför Bloms i Mellerud.

Foto: Terje Olsen

DRÖNARBILDEN

Köpmannebro söder om Åmål
där E45 korsar utloppet från Ånimmen.
Foto: Terje Olsen

Konsten att förädla

Att förädla något vackert till något delikat är ibland inte speciellt svårt, men man behöver bli inspirerad.

När jag var en liten pojke så gillade jag kokostoppar och kokosbollar. Däremot var jag inte förtjust i maträtter som till största del bestod av gröna blad.

Idag är jag inte lika liten längre. Mitt sug efter kakor och skumma chokladbollar med kokos är heller inte något jag längtar efter speciellt ofta. Istället har jag blivit förtjust i gröna maträtter. Överst på listan av gröna maträtter jag längtar efter, och lagar själv är Callaloo.

I grund och botten är Callaloo en benämning av karibiska gröna blad från någon av dessa växter, taro-, dasheen-, tannia-, amaranth- eller yautia-roten. Det är av dessa man kan laga en rätt som kallas Callaloo.

Tyvärr är det näst intill omöjligt att få tag i någon av just de bladen här i Sverige. Istället får man testa andra blad och konstatera att det kan bli en god rätt som heter som samlingsnamnet för de karibiska bladen, nämligen Callaloo.

Jag har lagat Callaloo på spenat och mangold. Och det är just den sistnämnda som jag använt i den rätt som är på bilden. Förutom den egenodlade och vackra mangolden med rödgula stjälkar så är kokosmjölk och chili de andra två bärande ingredienserna.

Då jag är svag för skaldjur så låter jag dem ta Callaloo till höga höjder.

BeA Nilsson

Vid serveringen lägger man i valda tillbehör.

I mitt fall blev det havskräftstjärtar, kött från krabba och bitar av kungskrabba.

Med fördel kan dessa läggas på ett vackert mangoblاد vid sidan av tallriken.

En torr Chardonnay i en prisklass som plånboken tål, fungerar utmärkt att dricka till.

En ölenskare kan istället njuta en Weissbier (veteöl) eller den klassiska ur-pilsnern Urquell.

Här är receptet till det som syns på bilden.

- 2 st stora buntar av mangold.
- 1 st hel chilifrukt
- 1 st burk kokosmjölk
- 3 dl fond (helst räkfond som man kokat själv)
- 2 st stora vitlöksklyftor
- 1 st finhackad gul lök
- Färska gröna kryddor efter tillgång och smak.
Persilja, Koriander, Timjan

Börja med att riva av det gröna från mangolden. Stjälkarna kan sedan användas som sparris och baconlindas och stekas som ett tillbehör.

Fräs löken och vitlöken försiktigt i lite smör och olivolja.

Lägg i mangolden, de gröna kryddorna och singla över lite mer olivolja.

Smyg ner chilifrukten. (Vill man inte ha så mycket sting i Callaloo så kan man ta upp den efter ett tag)

Låt det småputtra under omrörning en stund så att mycket av vätskan kokar bort.

Häll på fonden och kokosmjölken. Låt det koka en stund.

Ta upp chilifrukten (om den fått vara kvar hela tiden)

Mixa soppan slät.

Black Diamond Premium Dark Rum

Nu har Kiss även givit sig in i dryckesbranschen i samarbete med svenska Brands For Fans

Det ena efter det andra rockbandet med självaktning lanserar sina egna märken av whiskey, rom, tequila eller öl. Bland de band som sedan tidigare har egna drycker finns Motorhead, AD/DC, Iron Maiden och In Flames.

Nu har även Kiss presenterat sin egen Black Diamond Premium Dark Rum tillsammans med det svenska bolaget Brands For Fans.

Brands For Fans är ett svenskt bolag som specialiserat sig på alkoholprodukter producerade tillsammans med artister Sari H. Wilholm och Yvonne Wener driver bolaget som startades 2012.

Företaget har tidigare arbetat med artister som Ghost, Hammerfall, In Flames, Motorhead, Judas Priest, Scorpions, Slayer, Jonas Åkerlund och Rammstein för att nämna några. Duon har lyckats skapa framgångsrika affärer för både artister och dryckesproducenter. Det är kanske inte så konstigt då rockfans ofta är väldigt trogna sina idoler och givetvis vill ha en flaska eller två om deras favoriter presenterar en ny dryck. Även de som kanske inte är så noga med vilket rockband som pryder flaskan utan tänker mer på vad den innehåller har upptäckt att dryckerna håller väldigt hög klass.

Med åren har Brands For Fans rykte och goda renommé spridit sig allt mer och nu har de fått till ett samarbete med ett av de mest legendariska banden – Kiss. Kiss Black Diamond Premium Dark Rum är den första produkten som tagits fram i samarbete mellan bandet, Brands For Fans och dryckesproducenten.

Det är egentligen överflödigt att försöka presentera bandet Kiss med några få rader. Jag skulle tro att de allra flesta känner till bandet. Men lite hårda fakta säger ändå en hel del om digniteten på bandet. Kiss har fått fler guldskivor än något annat band i The Recording Industry Association of America (RIAA)s historia. De har tilldelats guldskivor för 26 album samt medlemmarnas fyra solo-

album som släpptes samtidigt 1978. De har fram till idag släppt 44 album varav 14 nått platinastatus och tre multiplatinum. Totalt har bandet sålt mer än 100 miljoner album sedan debuten, onekligen imponerande.

— Vi är otroligt stolta över det här samarbetet. Romen är en fantastisk match med ett band som är pionjärer både musikaliskt och visuellt inom rockmusiken. När jag tittar på flaskan tycker jag att vi har lyckats fånga allt jag associerar med Kiss. Attityden, kostymerna, låtarna och sminkningen som vi alla växte upp med. Att lyssna på Black Diamond ger mig fortfarande gåshud, och romen gör mig precis lika exalterad, säger Sari H. Wilholm på Brands For Fans.

Vart namnet Black Diamond kommer vet nog alla äkta Kiss-fans. För övriga kan det upplysas att det är namnet på sista låten på bandets självbetitlade debutalbum från 1974.

Själva innehållet då? Jo, det är en mörk rom i premiumsegmentet. Det är en välblandad mörk rom som lagrats i upp till 15 år. Den är buteljerad i 50 cl-flaskor och presenterades i slutet av oktober i år. Enligt Brands For Fans har doften nyanserade toner med tydlig fatkaraktär. Distinkta drag av torkad frukt, karamell, arrak, vanilj, apelsinskal och nötter. Smakmässigt är det upplevelse i flera lager med en återhållen sötma och utpräglad fatkaraktär. Väldefinierade toner av torkad aprikos, arrak, vanilj, nötter, torkade dadlar, vaniljpudding, kanel och choklad.

Flaskans etikett har hämtat inspiration från bandets tidiga år och innehåller referenser till scenkläderna och sminkningen, något som Kiss fans kommer att känna igen direkt.

Tony Berg

Kiss Black Diamond Premium Dark Rum

Ursprung: En blandning av karibisk mörk rom, upp till 15 år gammal.

Alkoholhalt: 40%

Volym: 500 ml

Finns på: Systembolaget, artikelnummer: 82250-02

KISS KISS

KISS
BLACK DIAMOND
PREMIUM DARK RUM
40%
500ml

Julia Brodén och Hanna Olofsson vid en av DansCenter Sofia Westlunds många terminsshower. Bilden finns med i boken tillsammans med knappt 500 bilder till. **Foto: Tony Berg**

Fotobok om DansCenter Sofia Westlund

I december släpper Åmåls Grafiska AB boken "Dans Center Sofia Westlund". Det är en fotobok på drygt 200 sidor med bilder från 1993 fram till 2020.

Som det gick att läsa tidigare i Baretta firar Sofia Westlund Englund 25 år som företagare 2021. Hon startade sin danskola DansCenter Sofia Westlund direkt efter att hon tagit studenten.

Därefter har hon fortsatt att driva den och de år skolan var som störst hade den över 500 elever per termin.

Fotoboken skildrar dansskolans shower men innehåller

också bilder från andra tillfällen och föreställningar som inte alltid varit i dansskolans regi, men där skolans elever har varit den röda tråden.

Boken innehåller nästan 500 bilder varav de flesta är tagna på scen men det finns även poserade bilder med olika dansgrupper eller för annonsbilder för dansskolan.

Boken kan förbeställas hos DansCenter Sofia Westlund eller köpas direkt av Åmåls Grafiska AB. Boken kostar 300 kronor.

Tony Berg

Inside Looking Out på Gotland under Svenne & Lotta's folkparksturné 1975. Från vänster: Christer Blomgren, Bertil Sunnerqvist, Björn Björklöv, Leif Jansson, Janne Hansson, Mike Claxton och Carl Klintonberg.

Foto: Privat

Berättelser från ett liv på turné

Kända artister släpper självbiografier i parti och minut där de berättar om vägen till framgång, eventuella drogproblem och liknande. Spännande läsning för många fans.

Men hur är det att stå lite längre bak på scenen, att inte vara stjärnan var namn står på affischen? De berättelserna får man inte ta del av lika ofta men i boken "Inside information" berättar gitarristen Carl Klintonberg om sitt liv i ett flitigt anlitat turnéband, främst på 1970- och 80-talen.

Carl Klintonberg, det är kanske inte så många som direkt känner igen namnet. Men många svenska musikalskare som passerat 60-strecket har troligen sett och hört honom utan att veta om det.

Det började i Uddevalla där han var med och startade i band som Temperate Group, Ten Feet Tall och Yacht. Det var musiken som var framtiden och i början av 1970-talet skulle de bli rockstjärnor men riktigt så blev det inte.

När Carl Klintonberg efter skolan var utan jobb och inte tyckte det fanns något roligt att se fram emot ringde en av hans kompisar som spelade i bandet Inside Looking Out och frågade om han ville åker med på turné – som ljudtekniker. Visserligen var han intresserad av ljud men någon erfarenhet som ljudtekniker hade han inte. Nu lärde han sig ganska snabbt hur bandets Hagström-utrustning fungerade, sedan var det bara att köra på.

Eftersom Carl inte hade något annat för sig hoppade han på. Inside Looking Out skulle ut på turné med Svenne

& Lotta som var stora i Norden på den tiden. När sedan en av gitarristerna slutade fick Carl chansen att ta över. Det blev starten på många år som heltidsmusiker.

Ett tag var det meningen att Svenne & Lotta samt bandet skulle vara förband till Abba på en Europaturné. Men eftersom Svenne & Lotta var större i Danmark än vad Abba var så funkade det inte. Det blev istället en ny turné med Svenne & Lotta, en ren Eriksgata, inte minst i Danmark där duon var större än alla andra artister på den tiden.

Därefter blev det turnéer med artister som Paul Paljett, Cornelis Vreeswijk och Lasse Berghagen samt krogshower med Anita Lindblom, Lasse Berghagen och Bosse Parnevik.

Efter många år på turné valde Carl Klintonberg att kliva av livet som yrkesmusiker och blev istället musiklejare i Munkedal där han arbetade fram till 2018. Han slutade emellertid inte helt med musiken utan har haft lite projekt vid sidan om och fick även hoppa in i legendariska Hep Stars vid en spelning i Danmark för några år sedan.

I boken "Inside information" berättar han om livet på turné. Det är många roliga minnen, men också en del tunga stunder. Framför allt är det ett intressant dokument om hur det kunde vara att leva på ständig turné under 1970- och 80-talen.

Boken finns att köpa av Carl Klintonberg personligen, Böcker och Blad på Torp köpcentrum, musikaffärerna Janssons och Frithiofs i Uddevalla samt på Åmåls Grafiska. Boken kostar 250 kronor.

Tony Berg

Illustration: Thord Lindblom

Agent X9 fyller 50 år som seriemagasin, och det firas med en bok som bland annat innehåller nio olika serier från de 50 år som gått.

Illustration: King Features Syndicate

Agent X9 har blivit bok

För oss som växte upp i början av 1970-talet var serietidningar något man gärna gav sig hän åt, inte minst när man satt hemma på mörka vinterkvällar. Buster, 91:an, Knasen, Mad, Serie-Magasinet, Modesty Blaise, Helgonet, Mandrake, Tomahawk och inte minst Agent X9.

I år fyller Agent X9 50 år. Svenska Egmont har gett ut en jubileumsbok med Agent X9, ett måste för alla fans av den ikoniska serien. Det är X9-redaktionen som valt ut sina egna favoritserier från de gångna åren. Det är handplockade favoritäventyr med Agent Corrigan, Modesty Blaise, Rip Kirby, Johnny Hazard, Buck Ryan, Garth, Paul Temple och Spårhundarna. Serierna bjuder på allt ifrån bankrån och biljakter till farliga möten och helikopterjakter.

Boken, "X9 – 50 år av spänning", är en hyllning till magasinet som gavs ut i Sverige för första gången 1969. Den röda tråden har sedan starten varit äventyrs-serier där det främst handlat om amerikanska och brittiska agent- och deckarserier. Bland de serier som funnits med genom åren märks Johnny Hazard, Rip Kirby, Modesty Blaise, Agent Corrigan och många fler.

Boken innehåller nio av X9-redaktionens egna favoritäventyr med Agent Corrigan, Modesty Blaise, Rip Kirby, Johnny Hazard, Buck Ryan, Garth, Paul Temple och Spårhundarna. När dessa serier publicerades första gången var det en annan tid.

Då visste ungdomar ingenting om X-box, i-phones eller liknande utan fick vända sig till serietidningar och böcker för att få lite spänning, eller titta på "Helgonet" eller "Snobbbar

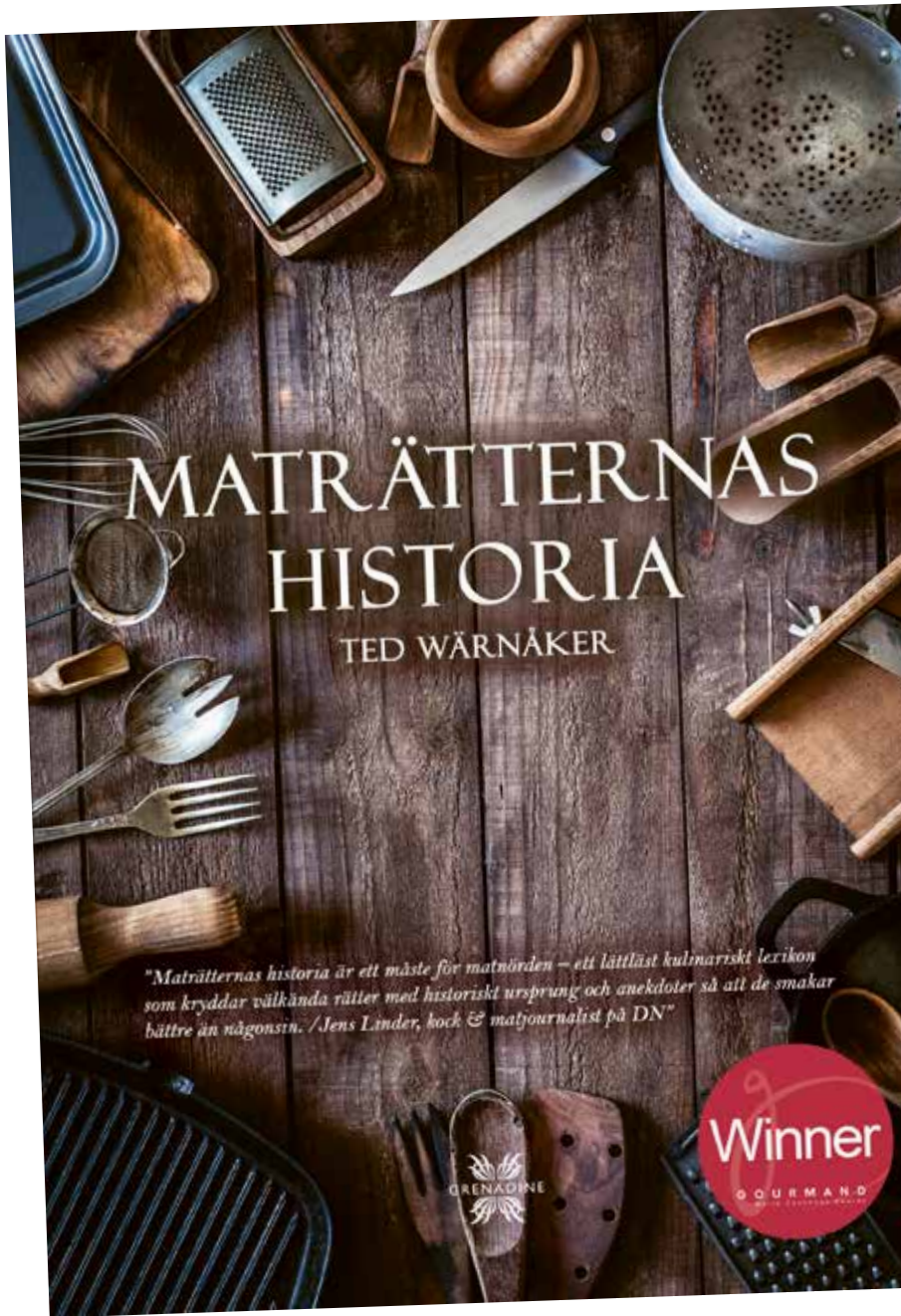
som jobbar" på tv på lördagskvällen.

– Ambitionen har varit att välja ut äventyr som representerar tidningen på ett bra sätt och som fortfarande är lika bra idag som när de publicerades för första gången, säger projektledaren Carina Tornqvist på Egmont förlag.

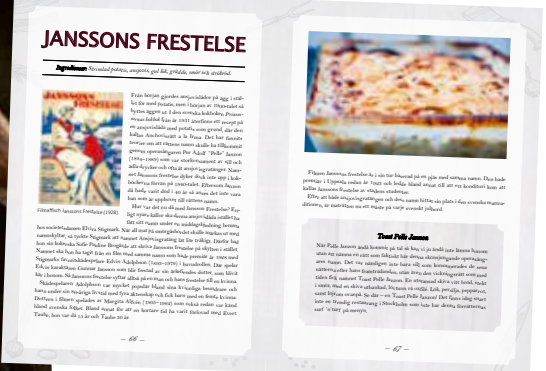
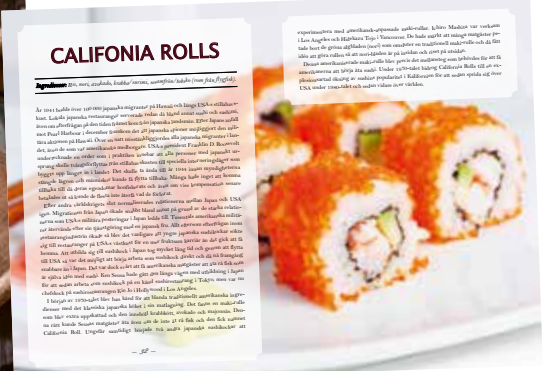
Nu är det inte bara de nio olika serierna som är med i boken. Den innehåller också flera artiklar om tidningen som publicerats genom åren samt ett antal omslagsbilder där man kan följa den grafiska utvecklingen genom åren. Artiklarna om tidningen är författade av X9-entusiasterna Andreas Eriksson, Magnus Sören och Pierre Sund.

Spännande läsning för oss som samlade på och läste Agent X9 när vi var unga.

Tony Berg

Boken *Maträtternas historia* är spännande och trevlig läsning med berättelser om ursprunget för många av våra favoriträtter.
Foto: Granedine Förlag

Wörnåker berättar om våra favoriträtter

Har du funderat på varför salladen heter Caesarsallad? Eller undrat över en rad andra namn på maträtter. Nu kan du få svaret på en del av dessa frågor i boken "Maträtternas historia" där Ted Wörnåker tar oss med på en resa genom en rad kända rätters historia.

Vem var Jansson och vem var det som frestades. Vilken prinsessa var prinsesstjärnan tillägnad? Det är några av frågorna som Ted Wörnåker tittat närmare på i sin nya bok.

I boken presenteras historien om ett 50-tal svenska och internationella maträtter och drycker. Smakat en Carpaccio någon gång? Maträtten fick sitt namn ifrån en venetiansk målare på 1500-talet. Någon gång köpt en grillad special med Pucko på en Sibylla-grill? Kedjan har hämtat sitt namn från den nuvarande kungens mamma Sibylla. Om Puckon har

något med stornyt göra vågar vi inte fundera vidare på. På restaurangen Stallmästargården var Tore Wretman först med att servera en plankstek, bara en sådan sak. Ted Wörnåkers bok är fylld av rolig och intressant fakta. Han har hämtat sina fakta från en rad kokböcker, gastronomiska biografier, intervjuer och annat material för att ge oss bakgrunden till våra vanligaste och mest populära rätter. "Maträtternas historia" rekommenderas för alla som älskar mat, historia och roliga fakta.

Tony Berg

Titel: Maträtternas historia
Författare: Ted Wörnåker
Förlag: Granedine Bokförlag
ISBN: 9789188397584

Danska Volbeat är ett av många spännande band som kommer till Sweden Rock nästa sommar.

Foto: Ross Halfin

Danska Volbeat till Sweden Rock

Det var många rockhjärtan som led lite extra i somras när Sweden Rock Festival tvingades ställa in sommarens festival. Sweden Rock Festival är Skandinaviens största hårdrocksfestival och en årlig pilgrimsvandring för allahängivna älskare av allt från rock och hårdrock till sydstatsrock och metal.

Någonting måste arrangörerna göra rätt eftersom besökarna återvänder och från år och man skulle bli riktigt förvånad om festivalen inte vore slutsåld i god tid före festivalen äger rum. Givetvis är bra artistbokningar den stora delen, men att folk trivs och har det gott är inte minst viktigt.

Det var länge tyst från arrangörerna som säkerligen har kämpat hårt för att hantera den situation vi nu befinner oss i. Men nu händer det saker. Sweden Rock har presenterat 82 av totalt 89 akter inför Sweden Rock 2021.

Givetvis finns det fortfarande en risk att Corona kan påverka nästa års festivalsommar också, men låt oss göra

som folket bakom Sweden Rock Festival och tänka positivt.

Glädjande nog för arrangörerna valde en majoritet av de som köpt biljett till 2020 års festival att behålla dem till 2021. Det ger Sweden Rock en bra start inför nästa sommar. Tack vare att så många valde att behålla sina biljetter har arrangörerna en bra grund att stå på så de har beslutat att avvakta med att börja sälja återstoden av biljetterna tills det klarnat om vad som gäller ifråga om förutsättningarna för att genomföra en festival nästa sommar.

En del av artisterna som Sweden Rock nu presenterar skulle ha varit med vid sommarens festival samtidigt som

några artister är nykontrakterade. Det finns några verkliga kanonbokningar bland de artister arrangörerna presenterat hittills.

Guns N' Roses har presenterats tidigare. Det är en bokning som heter duga. Andra intressanta artister är Volbeat, Social Distortion, Honeymoon Suite, Jean Beauvoir och inte minst Ten Years After som gjorde succé på Åmåls Bluesfest 2018. Bland de svenska banden finns det också ett och annat som lockar. In Flames, Opeth, The Hellacopters och Siena Root. Nu gäller det bara att Corona kan besegras så att livemusiken får ta plats igen.

Tony Berg

Klara band Sweden Rock Festival 2021: Guns N' Roses, Volbeat, In Flames, Nightwish, Mercyful Fate, Megadeth, Social Distortion, Dropkick Murphys, The Hellacopters, Within Temptation, Gojira, Accept, Opeth, Night Ranger, Devin Townsend, Turbonegro, Raubtier, Alestorm, Eluveitie, Clawfinger, Sodom, Amaranthe, Saga, Nile, Kvelertak, Honeymoon Suite, Michael Monroe, Witchcraft, Lee Aaron, Sonata Arctica, Kingdom Come, Baroness, Trouble, Ross The Boss, Evergrey, Eric Gales, Ten Years After, Bombus, Tiamat, Nashville Pussy, Jean Beauvoir, Eclipse, Haken, Kadavar, Rage, Orange Goblin, Freedom Call, Unleash the archers, The Wildhearts, Grave, Orphaned Land, Belphegor, Victory, Violator, Månegarm, Satan takes a holiday, Praying Mantis, Eleine, The Coffinshakers, Narnia, Art Nation, Magic Pie, Horisont, Baest, Sorcerer, Rosalie Cunningham, Overdrive, Siena Root, Warner E Hodges, VA Rocks, Wormwood, Fejd, Artillery, Death By horse, Honeyburst, Agonize the serpent, Hexed, Metalite, Mass Worship, Elden och Browsing Collection. Ytterligare sex akter återstår nu att presentera.

Från månadskiftet november-december kan du lyssna på Pal Ritz & The Piccolos på Spotify. Ovan Jimmy Östlund, Per Skjervik, Janne Svensson och Dan Magnusson.

Foto: Tony Berg

Pal Ritz & The Piccolos på Spotify

I augusti tidigare i år fick de som var båtburna chansen att se och höra Pal Ritz & The Piccolos spela på Udden vid gamla bryggeriet i Åmål.

Nu får ännu fler chansen att höra bandet igen när deras katalog släpptes på Spotify i månadskiftet november-december.

Pal Ritz & The Piccolos var Åmålsbandet som spåddes en lysande framtid på den svenska pophimlen i början av 1980-talet. Idag vet vi att det inte riktigt blev så. Det fanns förutsättningar för bandet var bra, men genombrottet kom aldrig.

Skivkarriären inleddes med medverkan på samlingsalbumet "6x2" där bandet hade med två låtar. Ytterligare fem band som skivbolaget Polar trodde mycket på fanns med på albumet, inget av dem gjorde något väsen av sig efter det. Pal Ritz & The Piccolos två låtar på skivan var "Modern politik" och "Snobbar som jobbar".

Nästa steg var singeln "Tyst kärlek" med "Nattens lejon"

på baksidan. Singeln fick en del radiospelningar, men sedan hände inte så mycket mer.

Nästa steg var albumet "Kyssar och slag" varifrån singeln "Locka mej att älska" släpptes. Polar spådde att "Locka mej att älska" skulle bli sommarens stora hit i Sverige. Återigen blev det dock tyst ganska snabbt. Därefter lades bandet ned ganska snart och har sedan dess återförenats för lite spelningar då och då, senast i augusti i år.

De som velat lyssna på Pal Ritz & The Piccolos däremellan har varit förvisade till de skivor som släpptes, och de har blivit allt svårare att få tag på, men nu är det problemet löst. Numer finns bandets låtar på Spotify. Båda singlarna samt albumet. Låtarna från "6x2" finns med som bonusspår på albumet.

Kvar är då Beatles-covern "Good day sunshine" som bandet hade med på samlingsalbumet "Äntligen sommarlov", men den kommer att finnas på Spotify framöver.

Tony Berg

PANIC ROOM RECORD SHOP

Det är väl ingen hemlighet för de som känner Dan Magnusson att han genom åren samlat på sig onödigt mycket vinylskivor, detta trots att han förlorade hela sin samling för runt 20 år sedan när hans hus brann ned. Men skam den som ger sig. Nu har dock samlingen vuxit sig så stor att han bestämt sig att börja sälja lite skivor.

Sedan en tid tillbaka huserar Dan Magnusson i ett rum i Föreningshuset på Kyrkogatan 10 i Åmål.

Där har han gjort i ordning en skivaffär i kompaktformat med mängder av vinyler. Totalt finns flera tusen titlar inom en rad olika genrer. Allt ifrån jazz, country och blues till pop, rock, hårdrock och världsmusik.

– Jag fyller på hela tiden men det begränsade utrymmet gör att jag får ta det lite pö om pö, säger Dan Magnusson.

Än så länge har han inte döpt butiken ordentligt så arbetsnamnet just nu är Panic Room Record Shop vad det blir framöver återstår att se.

Tanken var från början att öppna upp ordentligt och ha fasta öppettider när Dan inte är ute på turné, men sedan kom det ett virus emellan och sedan tog det stopp på det mesta.

Dan Magnusson har gjort några sporadiska spelningar i sommar men den stora planerade sommarturnén med Seasick Steve blev givetvis inställd. Dan hann åka över till Steve i England när vårturnén skulle starta, men det var

Dan Magnusson har fyllt på ordentligt med vinylalbum i sin lilla butik. Det bör finna något för alla smaker bland backarna med skivor.

Foto: Tony Berg

bara att åka hem till Sverige och Åmål igen.

Under hösten har han arbetat med att få ordning i sin lokal så nu kan han ta emot kunder.

– Eftersom det är lite trångt i lokalen och vi ska hålla avstånd så har jag inte några spikade öppettider just nu. De som vill komma och titta på och köpa skivor får kontakta mig så bestämmer vi en tid som passar så ser jag till att det inte finns några andra på plats vid samma tidpunkt. Då är vi så försiktiga vi kan vara i nuläget, säger Dan.

Skulle det ändå vara så att man är orolig för att gå och handla skivor kan man alltid slå en signal till Dan och berätta vad man söker.

– Jag har ganska god koll på vad jag har i backarna och är jag osäker på någon skiva så kollar jag givetvis upp det ifall det är någon som inte vågar eller kan komma in till butiken och titta på egen hand, avslutar Dan Magnusson..

Dan Magnusson och Panic Room Record Shop nås på telefonnummer 072-562 15 11.

Tony Berg

MUSIK/FÖR MÖRKA VINTERKVÄLLAR

Det är alltid gott att ha lite nya vinylskivor att lyssna på när vinterkvällarna blir allt längre och mörkare. Senaste dagarna har det tillkommit några skivor i samlingen som jag varmt kan rekommendera. Har tjuvlyssnat lite och gillar det jag hör, men sparar en ordentlig genomlyssning till någon kväll hemma i musikrummet framöver.

Tony Berg

**Eamonn Dowd & The Racketeers:
Songs from the fever ship.**

Eamonn är en otroligt sympatisk herre som gästade Åmål och spelat ett antal gånger. Hans senaste album kan du beställa på eamonndowd.com

Orochen: Thylacine
Tidigare Åmålsbon Emil Gustavsson återfinns i detta band. Modern Americana i kombination med folk, indie, sludge och hardcore, bara en sådan sak. Dubbelsingeln kan du köpa hos suiciderecords.se

Dr Zjivago: Run with the dogs

En singel med Bengtsforsbandet från tidigt 1990-tal. Fick den av Joakim Oscarsson för några veckor sedan. Ska bli roligt att lyssna.

BBBB

Anthony Gomes
Containment blues**(Up 2 Zero)**

Anthony Gomes var en av mina personliga favoriter på Åmåls Bluesfest förra sommaren. Powerblues som gick rakt in i hjärtat. Första låten jag hörde med Anthony Gomes var "Come down" som är en hyllning till BB King. Låten är öppningsspåret på hans album "Peace, love & loud guitars" från 2018. Efter ett idogt lyssnande på hans repertoar insåg jag snart att vi måste ha honom på bluesfesten, och så blev det.

En otroligt sympatisk man och en stor underhållare. Nu är han aktuell med ett nytt album "Containment blues". Precis som tidigare är det powerblues som gäller. Enkel och okonstlad blues som letar sig rakt in i själen och det tar inte många minuter innan jag sitter och trummar takten på skrivbordskanten.

Återigen öppnar han albumet med en stark låt i form av "Make a good man (wanna be bad)". Men det var egentligen albumets sista låt som var den första. "Containment blues" släpptes redan i mars, men sedan kom Corona och allt tog stopp. Anthony Gomes har utnyttjat den pausen till att skapa ett kraftfullt album där han inte räddas för att säga vad han tycker om världen i sina texter.

Anthony är också lika självklar i sina rockigare låtar som i sina ballader, men tror verkligen på det han berättar. "Stop calling women hoes and bitches" är en ordentlig attack på de delar av den moderna musikkulturen som ofta degraderar kvinnor genom nedsättande termer och en medföljande attityd, och han har onekligen en poäng där.

Många väljer att rata musik som klassas som blues utan att ge det en chans vilket jag kan tycka är förvånande då bluesen trots allt är en av den moderna musikens grundpelare. Jag är den första att hålla med om att det görs mycket ointressant blues, precis som det finns mindre spännande musik inom alla genrer.

"Containment blues" är dock allt annat än ointressant. Anthony Gomes blandar tempo, frasering, stilar och ämnen och gör albumet spännande. Det har rullat många gånger hemma och jag älskar det bara mer och mer.

Jag har aldrig varit i USA, än mindre på en söndagsgudstjänst i en liten kyrka på en vindpinad slätt någonstans i samma land. Men det är ändå bilden jag målar upp under stunder när jag lyssnar på albumet. I predikstolen står givetvis

Anthony Gomes. Foto: Stephen Jensen

Anthony Gomes. Budskapet består dock inte av pekpinnar utan är av den upplysande varianten i form av vägledning och ett sanningsord som vi alla behöver ibland. Ni som upplevde Anthony Gomes på scen under Åmåls Bluesfest 2019 förstår vad jag menar.

BBBB

Nisse Hellberg
Goda tider rullar in
(Gamlestans Grammfonbolag)

Nisse Hellberg är definitivt en av Sveriges bästa låtskrivare och artister oavsett om det handlar om Wilmer X, sina samarbeten med Peps Persson respektive Per Gessle eller hans soloprojekt.

Han är en mästare på texter ofta med lite oväntade vändningar. Även som musiken fortsätter han att överraska. Från början handlade det mest om rock med Wilmer X, men genom åren har det blivit så mycket mer. Rock, pop, country, blues, cajun och zydeco och mycket mer.

Det är också lätt att ta fasta på albumets titel "Goda tider rullar in", det kan väl vara så och så med den saken om vi tittar på världen i stort just nu, men när det gäller albumet stämmer det verkligen. Jag blir verkligen på gott humör när jag lyssnar på Nisses fantastiska låtar och att musiken är härligt medryckande i sitt up tempo gör inte saken sämre.

Albumets höjdpunkter för mig är låtarna "Vilken tur att vädret finns", "Hälsa dom som bryr sig", "Lyckans lok" och "Goda tider rullar in". Ett album man måste ha helt enkelt.

BBB

Christian Kjellvander
About love and loving again
(Tapete)

Jag har alltid gillat Christian Kjellvander och hans musik. Det började med The Loosegoats och därefter Songs of Soil innan det blev solo-karriär. Personligen håller jag tiden med Loosegoats som den bästa, men ingen kan förringa Kjellvanders förmåga att skriva låtar som griper tag i mig.

Inte sällan är det mörka och smått dystra låtar, men det går liksom inte att låta bli att lyssna. Han har också en röst som är formgjutet för den musik han nu producerar.

Egentligen är albumet perfekt för den rådande årstiden med mörker, småruskigt väder och kyla, men lika mycket för tiden vi lever i med Corona och all skit som lägger en ordentlig sordi på livet.

"About love and loving again" är inget lättillgängligt album, men ger du det bara chansen växer det hela tiden.

BB

Cory Marks
Who I am
(Better Noise)

Cory Marks är ännu en av många unga artister inom den amerikanska countrymusiken som mer än gärna blandar in både rock och pop i sin musik. Albumets andra låt, "Outlaws & outsiders" som Cory gör tillsammans med Travis Tritt och Motley Crues gitarrist Mick Mars! Jo, du läste rätt. Resultatet är en modern countrytydånga i gräns-

landet till den tunga rocken men som trots det aldrig tappar country-känslan. Ytterligare ett oväntat samarbete sker i låten "Out in the rain" med Lizzy Hale från Halestorm. En vacker country/rockballad där Lizzy visar att hon hanterar country-genren lika bra som sin tyngre rock.

"My whiskey your wine" finns med två gånger på albumet. Dels i med band och dels i form av ett bonus-spår i akustisk version. Personligen föredrar jag den akustiska versionen det känns som om den gör låten mer rättvisa.

Det andra bonusspåret, "She's Hollywood" är en långsam country-rocklåt som för tankarna till Big & Rich. Kan säkert få en del radiotid, inte minst i USA.

Till mina personliga favoriter på albumet hör inledande "Devil's grin" full av attityd och mer rock än country även om det inte är några som helst problem att förstå att det i grunden är en låt med mycket country-DNA.

För att vara helt ärlig så är hela albumet mer eller mindre uppbyggt på det sättet. Det är något som är helt ok för min del. Jag gillar verkligen den här typen av crossover mellan rock och country, men i mina öron är det ändå inte samma sak som countryrocken som artister som Gram Parsons och Poco skapade och som The Eagles förädlade. Detta är lite tyngre och stör säkert country-puritaner en hel del.

Soundet på albumet är klockrent, och gästerna höjer också nivån, men för min egen del är det låtmaterialet som inte håller hela vägen. Tyvärr.

BBBB

Bruce Springsteen

Letter to you

(Columbia)

"Letter to you" är onekligen ett efterlängtat album, åtminstone för min egen del, och säkert av många trogna Springsteen-fans.

Inledningen med "One minute you're here" är ganska mörk och tung. En sång om vänner som inte finns bland oss längre. Något som också gäller för "Last man standing"

När jag hör de första tonerna på albumets andra låt, titelspåret "Letter to you", får jag känslan av att låten lika gärna hade kunnat bara med på Bruce Springsteens båda album utan The E Street Band i början av 1990-talet, "Human touch" eller "Lucky town". Men nu är det Little Steven och gånget som kompar och det gör det lika självklart som alltid. "Letter to you" är också en fantastisk låt som går direkt till hjärtat, som många av Springsteens bästa låtar.

En sak som gör skivan så levande är också att den är inspelad på samma sätt som några av de bästa albumen i bandets historia. Orepit och live i studion. Det är inte många som skulle klara av det, men Bruce och hans band blir som bäst när de bara släpper på allt och står på.

Nu räcker det inte bara med att ha ett fantastiskt band om inte låtarna finns, och det gör de.

Det fanns nog en del som hade väntat sig ett klart mer politiskt laddat album med tanke på att det amerikanska presidentvalet ägde rum kort efter att albumets släppt, men så blev det inte.

En låt skickar emellertid en passning till USAs president Donald Trump. "Rainmaker" som från början skrevs med George W. Bush i tankarna, men som passar lika bra på Trump.

Springsteen höll sig ändå inte helt borta från politiken. Han lät bland annat författaren Don Wilmslow låna låten "Street of Philadelphia" till en tv-annons som vände sig mot Trump när hans valturné gjorde nedslag i Pennsylvania.

Albumet känns fräscht och genomarbetet. Ändå är tre av låtarna, "Janey needs a shooter", "Song for orphans" och "If I was the priest" långt ifrån nya. Men det handlar inte om några stora renoveringsobjekt. Stommen var frisk så det har mest handlat om att fixa till exteriören. Några av låtarna har varit nära att hamna på tidigare album, men plockats bort i sista stund, nu får vi äntligen ta del av dem.

Det är ett fantastiskt bra album där "Letter to you", "Ghosts", "Burnin' train", "Last man standing" och

Bruce Springsteen. Foto: Danny Clinch

"The tower of prayer". "Letter to you" är i alla fall ett ljus i mörkret som är 2020.

BBB

DeWolff

Tascam tapes

(Mascot Records)

Jag har skarpt gillat holländska DeWolffs tidigare album. Nya "Tascam tapes" känns dock som något helt annat. Albumet är inspelat på en gammal Tascam Porta Two som ofta användes för att spela in demolåtar, för sådär 40 år sedan. Lite roligt är det med unga band som ger sig hän och använder den gamla tekniken.

Problemet med "Tascam tapes" är dock inte hur inspelningarna gått till. Det jag saknar är låtar av den kaliber bandet levererat tidigare. Visst finns det en del embryon och det är ingen usel skiva. Men albumet når inte upp till samma nivå som de tidigare albumen.

BBBB

Perfect Plan

Time for a miracle

(Frontiers)

Ännu ett av många svenska band som är så fantastiskt bra på melodisk rock och som nästan inte får någon som helst uppmärksamhet på hemmaplan.

Som det brukar vara är det otroligt snyggt producerat och välspelat. "Time for a miracle" är tyngre än bandets tidigare album och jag tycker att de verkligen hittat rätt med soundet som kompletterar sångaren Kent Hillis röst på ett utomordentligt sätt. Ett måste för älskare av AOR.

BBB

Overland Scandalous

(Escape Music)

Steve Overland är mest känd som sångare i AOR-bandet FM. Men han är också medlem i band som So!, Shadowman, Wildlife, The Ladder, Ozone och Groundbreaker samt soloprojektet Overland.

Overland femte och senaste album är skapat till stora delar tillsammans med svenske Tommy Denander som är flitigt anlitad som låtskrivare och gitarrist av många band och soloartister inom AOR-genren, med all rätt. Han är riktigt bra på det han gör. "Scandalous" är ett stabilt rockalbum, kanske ingen blivande klassiker som helhet, men det finns många riktigt bra spår på albumet.

Inledande "Don't give up" kunde lika gärna varit med på ett album med Michael McDonald, Chicago eller något liknande. Fantastisk produktion och det svänger något alldeles underbart.

"Lost in the city", bluesiga "Changing times" och "Hole in my heart" tillhör mina favoriter på albumet.

BBBB

Jim Kirkpatrick

Ballad of a prodigal son

(US One)

Ännu en FM-musiker på solo-äventyr. Denna gång gitarristen Jim Kirkpatrick. Hans andra album är något rockigare än föregångaren "Changed priorities".

Albumet består i stort av riktigt goa bilåkarlåtar med en härlig puls i. "Ain't goin' down alone" är en av mina stora favoriter på albumet. Det är lått att föreställa sig en resa

utmed en fin sommarväg med solen på en klarblå himmel och med fartvinden flödande genom håret där man sitter bakom ratten på en gammal sliten Mustangcab med just "Ain't goin' down alone" pulserandes ur stereon.

Låten direkt efter "Blue Heron Boulevard" är ett instrumentalt stycke som påminner mycket om Allman Brothers låt "Jessica" som tillika är signaturlåt till det brittiska tv-programmet Top Gear. Lugna "Talk to me" är en annan fantastisk låt, lite sista-dansen-känsla över den. Tillbakalutad och gå så man får chansen att kramas lite innan klubben stänger för kvällen.

Betydligt rockigare blir det på "Gravy train" som är modern rockig blues i samma anda som Joe Bonamassa. Jim Kirkpatrick visar att han skulle klara sig alldeles utmärkt även om FM av någon anledning skulle lägga ned.

BBB

Jeff Scott Soto

Wide awake (in my dreamland)

(Frontiers)

Jag såg, och hörde, Jeff Scott Soto i Bengtsforsparken vid en av Decibels lysande rockfestivaler i början av 2000-talet. Då var han sångare i Marcel Jacobs Talisman. Jeff är en fantastisk sångare med en kraftfull röst som passar de flesta rockstilar. Nya albumet borde tilltala Talismans gamla fans då det påminner mycket om bandets sound.

Bra låtar, duktiga musiker och en utomordentlig sångare. Vad mer kan man begära? Det är ett riktigt feel good-album med Jeff Scott Soto när han är som bäst.

BBBB

**Nils Lofgren Band
Weathered**

(Cattle Track Road)

Den senaste tiden har vi inte blivit bortskämda med nyinspelade livealbum av förklarliga själ. Nils Lofgrens "Weathered" är ett lysande undantag. Albumet spelades in före jorden gick ned i standby-läge.

Jag måste erkänna att det senaste halvåret har jag verkligen insett hur viktig livemusik är för att jag ska må bra. Det är jag säkerligen inte ensam om. Men det har krävts ett halvår mer eller mindre utan livemusik för att förstå det. Därför känns ett livealbum som detta extra välkommet.

Det är ingen hemlighet att Nils Lofgren har den goda smaken att omge sig med fantastiska musiker. Albumet är inspelat under turnén för hans senaste studioalbum "Blue with Lou" där sex av albumets låtar var skrivna ihop med Lou Reed.

Nils Lofgren Band spelar som om det vore ett band som gjort många turnéer tillsammans. Visst har många av musikerna spelat ihop tidigare, men inte som ett fast band. Alla älskare av Nils Lofgren och hans musik kan vara lugna för att de får full valuta för pengarna. Ett gediget hantverk från början till slut. Visst är det så att några av Nils största hits från tidigare år inte är med på albumet men det behöver inte vara av ondo. De nya låtarna funkade lika bra live som på studioalbum. Så det är bara att ta på sig hörlurarna och lägga sig tillbaka i soffan och njuta av fantastisk musik och drömma sig bort till en livescen någonstans.

BBBB

**The Dirty Knobs
Wreckless Abandon**

(BMG)

Mike Campbell var Tom Pettys gitarrist under en stor del av den senares karriär. Men han var inte bara gitarrist, han skrev låtar också. Han brukade vara medförfattare till några låtar på de flesta av Tom Pettys album. Campbell fick jobbet som gitarrist i Pettys Mudcrutch, sedan dess följdes de åt. Efter Tom Pettys bortgång har han jobbat med detta album men också blivit medlem i Fleetwood Mac.

Man inser ganska snabbt när man lyssnar på öppningsspåret "Wreckless abandon" att det låter mycket Petty. Det borde inte vara förvånande med tanke på att båda herrarna hämtade mycket av sin tidiga inspiration från The Byrds med flera. Att de dessutom spelade ihop under många decennier gör att ljudbilden inte är särskilt förvånande.

The Dirty Knobs. Foto: Pamela Littly

Men håller det, eller blir det en fattigmansversion av Tom Petty & The Heartbreakers? Jag tycker absolut att det håller och Mike Campbell visar också att han verkligen kan skriva låtar och berätta historier. En detalj till, visst finns det likheter i sångrösterna också. Petty var lite vassare och mer distinkt, men Campbells röst håller gott och väl.

Skillnaden de båda emellan är kanske att gitarrer likvit fram mer i Campbells ljudbild, med all rätt. Det är riffunga låtar som verkligen växer när gitarrerna får ta plats.

Inledande "Wreckless abandon" är en riktigt feel-goodlåt och duetten "Pistol packin' mama" med Chris Stapleton fortsätter i samma anda. Det finns en handfull låtar på albumet där man inte kan missa vem Mike Campbell använt som inspiration. "Irish girl" är en klockren Petty-låt gjord med självklarhet och kärlek. Lika klockren är flirten med JJ Cale på "Fuck that guy" och John Lee Hooker på "Don't knock the boogie". "Don't wait" är en annan favorit tillsammans med "Loaded gun".

"Wreckless abandon" var en stor

positiv överraskning för mig. Detta är ett album som blir bättre för varje lyssning

BB

**Phil Campbell & The Bastard Sons
We're the bastards**

(Nuclear Blast)

Jag gillade "The age of absurdity" som kom för två år sedan och hoppades att uppföljaren "We're the bastards" skulle vara lika bra, men så är det dessvärre inte.

Phil Campbells andra album glimtar bara till vid några enstaka tillfällen annars är det förhållandevis blekt och ointressant. De låtar som ändå fastnar och som är riktigt bra är "Born to roam" och "Bite my tongue". Lägg därtill ett par låtar till som är ok, mer är så är det inte.

B

**John Fogerty
Fogerty's factory**

(BMG)

Det här är inte lätt. Det är ju John Fogerty med ett knippe av hans gamla låtar som han spelat in under Corona med sin familj. Säkerligen otroligt roligt för John och hans familj. Att kunna ägna sin tid åt

musiken på detta sätt. Dessvärre är inte resultatet särskilt roligt. Låt vara att det är en handfull fantastiska låtar, men det klickar inte.

Som terapi var det säkert alldeles lysande, men som album... Nope. Hade nog varit bättre att det blivit en samling roliga you-tubeklipp, där funkade det.

BBB

**When Rivers Meet
We fly free**

(One Road Records)

Herr och fru Aaron och Grace Bond. Tungung med slidegitarr och stundtals distad sång och ett knippe bra låtar. Jag skulle kunna tänka mig att en herre som Quentin Tarantino skulle kunna hitta en och annan låt som vore perfekt till en typisk Tarantino-rulle.

Albumets andra låt, "Bound for nowhere", är en av albumets bästa och rent filmistisk i sitt framförande. Detsamma gäller också "Breaker of chains". When Rivers Meet var en positiv överraskning. Det vore spännande att få uppleva duon live, för det känns som om musiken verkligen skulle kunna komma till sin rätt på scen.

BBBB
AC/DC
Power up
(Columbia/Sony)

Två anslag på gitarren, mer behövs inte för att man ska förstå vad man lyssnar på. Få band, om något, är så förknippat med sitt sound som AC/DC. Man behöver inte vara en inbiten AC/DC-älskare för att känna igen musiken.

Öppningsspåret "Realize" visar också att bandet fortfarande kan göra rocklåtar som med en unik självklarhet kör över allt som råkar hamna i vägen. "Shot in the dark" kommer att vara given på setlistan när bandet väl får ge sig ut på turné igen.

"Demon fire" är en personlig favorit. Den börjar inte som en typisk AC/DC-låt, men när den väl drar igång är det business as usual.

"Shot in the dark" har ju rullat ett tag innan albumet släpptes och det var ett smart val för det var precis vad fansen ville höra.

Om du förväntar dig något banbrytande i form av låtskrivande eller sound är du definitivt inget gammalt fan till bandet. Det skeppet har seglat sedan länge och på ett

sätt är det just det som är AC/DCs styrka. Alla vet vad man kan förvänta sig, och det är precis det vi som lyssnare får.

Rak, okonstlad rock på hög volym med tungt riffande gitarrer och Brian Johnsons karaktäristiska röst, som dessutom låter bättre än på länge.

Med Phil Rudd och Cliff Williams tillbaka i bandet igen känns det som förr i tiden även om Malcolm Young och hans gitarr givetvis saknas.

För dig som gillar AC/DC är detta en perfekt tidig julklapp. Ett gott hantverk som bör adderas till skivsamlingen för alla älskare av tung och go rock.

B
Orianthi
O
(Frontiers)

Ingen kan ta ifrån Orianthi att hon är en begåvad gitarrist som spelat med allt och alla inom rocken. Problemet är dels hennes sång, hon har inte riktigt vad som krävs röstmässigt. Än värre är det med låtarna på detta album, de lämnar en hel del övrigt att önska. Det gör att "O" dessvärre blir förhållandevis ointressant.

BBBB
Songhoy Blues
Optimisme
(Border)

För några år sedan lyckades Nils Lönnsjö, bokare på Åmåls Bluesfest, få Songhoy Blues till Sverige och Åmål. Det var nog en och annan som lyfte en aning på ögonbrynen. Det var nog en och annan bluespuritan som inte förstod storheten med bandet, men för många var det en fantastisk upplevelse.

Dessa unga män från Bali intog scenen med en självklarhet som var underbar att se och höra. Nu har bandet släppt sitt fjärde album. De förvisades från sina hemtrakter i norra Mali av en regim som bland mycket annat förbjöd musik. Svaret blev att protestera – genom musik.

Det går att stoppa in bandets musik i ganska många genrer, men i det stora handlar det om världsmusik, men den röda tråden i Songhoy Blues musik är spelglädjen. Det går nästan att ta på den även när skivan snurrar på skivspelaren. Bortsett från den engelskspråkiga låten "Worry" så begriper jag inte vad bandet sjunger om, men det spelar ingen

roll. Songhoy Blues musik är universell. Det handlar egentligen inte om texterna i detta fall, även om de säkert är viktiga för bandet och de som förstår dem. Det är musiken som tar en egen livsform. Det svänger något alldeles extraordinärt. Det är bara att ge sig hän. Det är nästan så att till och med jag känner att det rycker lite i dansnerven, det händer inte ofta.

BBBB
Ziggy Marley
More family time
(Bertus)

Ända sedan min storebror Carsten spelade Bob Marley för mig första gången har jag gillat reggae. Det är en musikstil som får mig att må bra. Vilket sväng. Ziggy Marley för sin fars arv vidare och gör det på ett ypperligt sätt.

På nya albumet har han några oväntade, men lyckade, samarbeten. Sheryl Crow, Tom Morello och Alanis Morissette. Ett perfekt album för lördagskvällen eller som humörhöjare i väntan på en sommar där Corona förhoppningsvis inte dominerar livet. Let's get the party started.

Roxbury. Urban Kvarnström, Joakim Ståhl, Tommy Olsson och Peter Nilsson.

Foto: Tony Berg

Mojo Doc's. Lennart Karlsson, Klas Kihlberg, Per Stenmark, Kent Liljendahl och Michael Kähäri.

Foto: Tony Berg

Baba Blues XL. Dan Magnusson, Jan-Olov Husmo, Clas Gustafsson och Richard Danielsson..

Foto: Tony Berg

Bruno Yxenholt.

Foto: Tony Berg

Misty Mountain. Andreas Galle, Jimmy Östlund, Dan Magnusson och Kurt-Erik Larsson..

Foto: Tony Berg

Hot Wheels & Burnin' Brakes. Christoffer Storm, Kjell-Åke Höög, Fredrik Johansson och Christer Karlsson.

Foto: Tony Berg

Rocknullers. Henrik Johansson, Reine Dahlberg och Peter Bergting.

Foto: Tony Berg

Boogie Trap. Denny Jansson, Conny Karlsson, Kenneth Stålhandske och Kenneth Andersson.

Foto: Tony Berg

MUSIK/LOKALA VINYLER

Coronaviruset har ställt till det för många, inte minst musiker. Så passa på att ge lite draghjälp till de av våra lokala musiker som har vinylalbum att sälja. Ett album kostar inte mer än entrén till en konsert, men räcker mycket längre. Kontaktinfo finns under respektive album. Finns även med några mindre lokala musiker vars album är värda att ha i din samling. Och ja, det finns en singel med på sidan.

Mark/Martin: Mark/Martin
(Åmål Records) 150:-
amalrecords.se

Marcus Bohm & The Bang: 56
(Åmål Records) 150:-
amalrecords.se

Mark Tholin: Charred Tree
(Åmål Records) 150:-
amalrecords.se

Dan Viktor & Dan Magnusson: Ferlin (Nacksving) 199:-
072-562 15 11

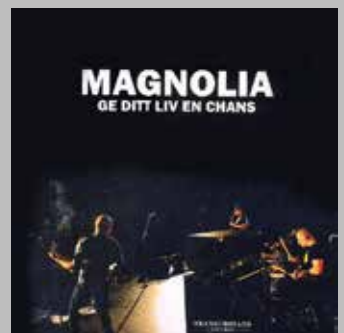
Magnolia: På djupt vatten
(Transubstans) 150:-
073-055 78 27

Magnolia: Svarta sagor
(Transubstans) 150:-
073-055 78 27

Magnolia: Ta tjuren vid hornen
(Transubstans) 150:-
073-055 78 27

Magnolia/Kometen
Ge ditt liv en chans/Ball of fire
(Transubstans) Singel 60:-
073-055 78 27

Göran Samuelsson: TupilaK
(Fergus Record) 250:-
goransamuelsson.se

Maddox Street: Ultraviolet
(Mad Ox) 229:-
076-805 13 56

Lisa Lystam Family Band: III
(Ramasound) 250:- inkl frakt
lialystam.se

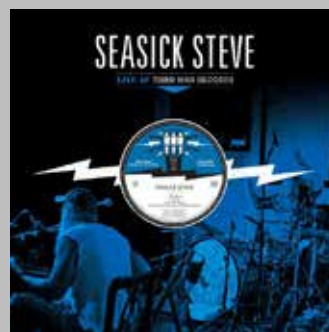
Heavy Feather: Debris & Rubble
(The Sign Rec) 239:-
heavyfeatherofficial.bandcamp.com

Siena Root: Secret of our time
(M.I.G.) 230:-
sienaroot.com

Seasick Steve: Can U cook?
(BMG) 239:-
ginza.se

Seasick Steve: Live At Third Man Records
(Third Man Records) 169:-
ginza.se

Seasick Steve: Love & Peace
(Ada Uk) 239:-
ginza.se

Foto: Tony Berg

Sara Gustafsson

Åmål

Vad lyssnar du mest på just nu?

– Det senaste har jag lyssnat en hel del på Hardcore Superstar, Miss Li och Anna Bergendahl.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Det var antingen Carola eller Abba.

Och vart köpte du den?

– Det var nog på Profab i Åmål på den tiden det fanns.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Det ändrar sig hela tiden men just nu är det nog Queens "Greatest hits".

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Katy Perry funkade bra till lördagskvällen, då gärna albumet "Prism".

Bästa söndagsplattan?

– Det är Roxettes "Look sharp".

Foto: Tony Berg

Klas Kihlberg

Åmål

Vad lyssnar du mest på just nu?

– All möjlig Cirth Ungol, Annihalator, Diamond Head, Savatage och Venom med flera.

Vilken var den första skivan du köpte själv?

– Det var Kiss "Hotter than hell". Jag hade egentligen inte råd, men fick låna pengar av en klasskompis.

Och vart köpte du den?

– Det var på Elbyrån som låg på Kungsgatan i Åmål. De hade ett bra skivutbud på nedervåningen.

I ditt tycke, vilken är den bästa skivan genom tiderna?

– Det är antingen Bruce Springsteen & The E Street Bands "Born in the USA" eller Tom Petty & The Heartbreakers "Damn the torpedos", måste jag välja blir det nog Petty.

Bästa partyplattan för lördag kväll?

– Om det är lite brudar inblandade måste det bli Eurythmics "Revenge".

Bästa söndagsplattan?

– På söndag ska det egentligen vara helt tyst men om man ska spela en platta ska det vara Magmas "Attahk".

Me & My Rock-T-shirt

För några år sedan påbörjades ett projekt som fick namnet Me & My Rock-T-shirt. Tanken var att ställa ut bilderna vilket också gjordes i samband med Åmåls Fotofest ett år. Men efter ett tag försvann inspirationen, men nu är tiden mogen att fortsätta fotograferandet för en ny utställning. Så jag kommer att fotografera så många personer jag kan framöver i t-shirts med deras favoritartist logo/tryck på. De som ställer upp måste vara medvetna om att bilderna ska visas i utställningsform och förhoppningsvis också ges ut i bokform. Vill du vara med och visa upp din rock-t-shirt?

Skicka ett mail till info@amalsgrafiska.se så löser vi en plåtning.

Stefan Aronsson fredar sitt mål med hjälp av Peter Storm i Åmåls Sks hemmamatch mot IFK Munkfors runt millennieskiftet.

Foto: Tony Berg

Kenneth Andersson uppvaktas av unga autografjägare utanför Lazios hotell i Göteborg i samband med att klubben gästade Göteborg och spelade en träningsmatch under perioden då Sven-Göran Eriksson var tränare för den italienska klubben..

Foto: Tony Berg

Ett av IFK Åmåls många flicklag i handboll. Övre raden från vänster: Lena Andersson, Michaela Johansson, Jennie Christ, Malin Englund, Anna Ek, Anna Larsson och Helena Carlström. Främre raden från vänster: Elisabeth Lindqvist, Madeleine Jansson, Emma Wennersten, Frida Stålhandske, Therese Söderlund och Sara Adrian.

Foto: Tony Berg

Elena Sokolova har fullt upp med att skriva autografer i samband med ryska konståkningslandslagets uppvisning i Åmåls ishall i februari 2001.

Foto: Tony Berg

Mikael Landberg har precis kunffat igång sonen Jonas vid en träning på Gokartbanan i Brevik i slutet av 1990-talet.

Foto: Tony Berg

Johan Iversen från Danmark på väg mot ett ofrivilligt bad vid vattenhindret på Baldersnäs fältrittstävlan någon gång runt millennieskiftet..

Foto: Tony Berg

Grane IKs Jonas Facht täcker bollen framför Tösse IFs Janne Holmström vid ett derby på Lilla Bräcke i Änimskog i september 2010. **Foto: Tony Berg**

Håkan Sandberg har kört många lopp inom klassisk racing i Sverige, Danmark och ofta England där han vid flera tillfällen deltagit i Goodwoods Festival of Speed. På bilden är det service inför ett kommande lopp någon gång i början av 2000-talet. **Foto: Tony Berg**

Moodestysplace

Maria Olsen Photography

www.moodestysplace.com

Baretta Magazine nummer 11 kommer 28 februari 2021

Redaktionen tar gärna emot tips om kommande evenemang, intressanta artikeluppslag, personporträtt och annat. Hör gärna av er på e-postadressen nedan, vår facebookside eller direkt till någon av oss på redaktionen. Vi ses i februari!

barettamagazine@gmail.com